វិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងវិស័យ
យុត្តិធម៌យុវជន ឆ្នាំ ១៩៨៥

មាតិកា

ផ្នែកទី១ គោលការណ៍ទូទៅ...
ផ្នែកទី២ ការស៊ើបអង្កេត និងការចោទប្រកាន់...
ផ្នែកទី៣ ការវិនិច្ឆ័យ និងសំរេចសេចក្តី...
ផ្នែកទី៤ ការគ្រប់គ្រងក្រៅស្ថាប័ន ....
ផ្នែកទី៥ ការគ្រប់គ្រងក្នុងស្ថាប័ន...
ផ្នែកទី៦ ការស្រាវជ្រាវ ការធ្វើផែនការ ការកំណត់គោលនយោបាយ និង ការវាយតំលៃ..

វិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងវិស័យ
យុត្តិធម៌យុវជន ឆ្នាំ ១៩៨៥

បញ្ញត្តិ ក្រុងប៉េកាំង

អនុម័តសេចក្ដីសំរេចរបស់មហាសន្និបាតលេខ ៤០/៣៣ ចុះថ្ងៃទី ២៩ វិច្ឆិកា ១៩៨៥

ផ្នែកទី ១

គោលការណ៍ទូទៅ

១. ទស្សនៈជាមូលដ្ឋាន

១.១. រដ្ឋជាសមាជិកត្រូវប្រឹងប្រែងធ្វើឱ្យបានចំរើនសុខមាលភាពរបស់យុវជន និង គ្រួសាររបស់គេស្របតាម ផលប្រយោជន៍ទូទៅនៃរដ្ឋនីមួយៗ ។

១.២. រដ្ឋជាសមាជិកត្រូវខ្នះខ្នែងបង្កើតលក្ខខ័ណ្ឌនានាដែលនឹងធានាដល់យុវជនឱ្យ មានជីវិតមានន័យនៅក្នុង
សហគមន៍ ដែលនឹងជំរុញដំណើរការមួយនៃការចំរើនលូតលាស់ផ្ទាល់ខ្លួន និង ការអប់រំឱ្យរួចផុតពី ឧក្រិដ្ឋកម្ម និង ទោសកម្មដែលអាចធ្វើទៅបាន ដែលនៅក្នុង អំឡុងពេល នៃជីវិតនោះយុវជនងាយនឹង ទទួលអាកប្បកិរិយាខុសពីធម្មតា ។

១.៣. ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដល់វិធានការជាវិជ្ជមានដែលពាក់ព័ន្ធនឹង ការប្រមូលផ្ដុំធនធាន ទាំងអស់ដែលមាន រួមមានគ្រួសារអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត និងក្រុម ផ្សេងទៀតរបស់សហគមន៍ ព្រមទាំង សាលារៀន និង ស្ថាប័នផ្សេងទៀតរបស់ សហគមន៍ក្នុងគោលបំណងលើកស្ទួយសុខមាលភាពយុវជន ដើម្បីកាត់បន្ថយ សេចក្ដីត្រូវការអន្តរាគមន៍ពីច្បាប់ និងក្នុងគោលបំណងចាត់ការយុវជនដែលធ្វើ ផ្ទុយនឹង ច្បាប់ ដោយមានប្រសិទ្ធិភាពដោយយុត្តិធម៌ និងក្នុងភាពជាមនុស្ស ។

១.៤. យុត្តិធម៌យុវជនត្រូវបានបង្កើតឡើងជាផ្នែកផ្សំមួយនៃដំណើរការអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ របស់ប្រទេសនិមួយៗ នៅ ក្នុងក្របខ័ណ្ឌទូលំទូលាយនៃយុត្តិធម៌សង្គមសំរាប់យុវ ជនទាំងអស់ ដូច្នេះទន្ទឹមគ្នានេះរួមចំណែកក្នុងការ ការពារមនុស្សក្មេង និងការ រក្សាសណ្ដាប់ធ្នាប់សុខសាន្តនៅក្នុងសង្គម ។

១.៥. វិធានទាំងនេះត្រូវអនុវត្តនៅក្នុងបរិបទនៃលក្ខខ័ណ្ឌសេដ្ឋកិច្ច សង្គម និង វប្បធម៌ ដែលមាននៅក្នុងរដ្ឋជា សមាជិកនីមួយៗ ។

១.៦. សេវាកម្មផ្នែកយុត្តិធម៌យុវជនត្រូវតែបានបង្កើតឡើងដោយមានបែបផែន និងសំរបសំរួលក្នុងគោលបំណង លើកស្ទួយ និងទ្រទ្រង់សមត្ថភាពរបស់បុគ្គលដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងសេវាកម្មនោះរួមមានវិធីផ្លូវដោះស្រាយ និង ឥរិយាបថរបស់គេ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ទស្សនៈមូលដ្ឋានទូលំទូលាយទាំងនេះបានដល់គោលនយោបាយសង្គមទូលំទូលាយជាទូទៅ ហើយមានគោលដៅ លើកស្ទួយសុខមាលភាពយុវជនក្នុងកំរិតធំបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន ដែលនឹងបន្ថយភាពចាំបាច់នៃអន្តរាគមន៍ពីប្រព័ន្ធ យុត្តិធម៌យុវជនឱ្យនៅតិចជាអប្បបរមា ហើយក៏ជួយបន្ថយការប៉ះពាល់ដែលបណ្តាលមកពីការអន្តរាគមន៍ណាមួយ ។ វិធានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះមនុស្សក្មេងបែបនេះ គឺជាសេចក្តីត្រូវការជាបន្ទាន់នៃគោលនយោបាយដែលកំណត់ឡើង ដើម្បីចៀសវាងមិនចាំបាច់អនុវត្តវិធានទាំងឡាយក្នុងឧបករណ៍នេះ ។ វិធាន ១.១ ដល់ ១.៣ ដៅបញ្ជាក់តួនាទីសំខាន់ នៃគោលនយោបាយសង្គមប្រកបដោយស្ថាបនាសំរាប់យុវជន ជាអាទិ៍ក្នុងការបង្ការឧក្រិដ្ឋកម្ម និង ទោសកម្មរបស់យុវជន។ វិធាន ១.៤ កំណត់ថា យុត្តិធម៌យុវជនជាផ្នែកផ្សំមួយនៃយុត្តិធម៌ សង្គមសំរាប់យុវជន ចំណែកវិធាន ១.៦ សំដៅដល់ភាពចាំបាច់នៃការលើកស្ទួយជាប្រចាំដល់យុត្តិធម៌យុវជន ដោយមិនឱ្យឃ្លាតឆ្ងាយក្រោយការអភិវឌ្ឍន៍គោលនយោបាយ សង្គមជឿនលឿនសំរាប់យុវជនជាទូទៅ និងដោយចាំទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីត្រូវការឱ្យមានការកែលំអជាទៀងទាត់នូវ សេវាកម្មរបស់បុគ្គលិក ។ វិធាន ១.៥ យកចិត្តទុកដាក់លើលក្ខខ័ណ្ឌដែលមាននៅក្នុងរដ្ឋជាសមាជិកដែលនឹងបណ្តាលឱ្យ របៀបអនុវត្តវិធានពិសេសណាមួយខុសពីរបៀបដែលប្រកាន់យកនៅក្នុងរដ្ឋដទៃទៀត ។

២. វិសាលភាពនៃវិធាន និង និយមន័យដែលប្រើ

២.១. វិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាត្រូវអនុវត្តដោយឥតលំអៀងចំពោះយុវជនល្មើស ដោយមិនប្រកាន់ប្រភេទ អ្វីទាំងអស់ ដូចជាពូជសាសន៍ ពណ៌សម្បុរ ភេទ ភាសា សាសនា មតិនយោបាយ ឬមតិផ្សេងៗទៀត ប្រភពសម្បត្តិ ឬសង្គម ទ្រព្យសម្បត្តិ ស្ថានភាពកំណើត ឬស្ថានភាពដទៃទៀត ។

២.២. សំរាប់គោលបំណងនៃវិធានក្នុងឧបករណ៍នេះ រដ្ឋជាសមាជិកត្រូវអនុវត្តនិយមន័យដូចតទៅនេះក្នុង បែបមួយ ដែលត្រូវគ្នានឹងប្រព័ន្ធច្បាប់ និងគោលគំនិតច្បាប់របស់រដ្ឋនីមួយៗរៀងៗខ្លួន ៖

(ក) យុវជនជាកុមារ ឬ ក្មេងដែលអាចទទួលការចាត់ការនៅក្រោមប្រព័ន្ធច្បាប់នៃរដ្ឋនីមួយៗក្នុង របៀបផ្សេងពីមនុស្សពេញវ័យ ចំពោះបទល្មើសមួយដែលគេបានប្រព្រឹត្ត

(ខ) បទល្មើសជាអាកប្បកិរិយាណាមួយ (ជាអំពើ ឬការមិនបានធ្វើ) ដែលអាចដាក់ទណ្ឌកម្មតាមផ្លូវ ច្បាប់នៅក្រោមប្រព័ន្ធច្បាប់នៃរដ្ឋនីមួយៗ

(គ) យុវទោសករគឺជាកុមារ ឬក្មេងដែលត្រូវបានចោទថាបានប្រព្រឹត្ត ឬដែលបានរកឃើញថាបាន ប្រព្រឹត្តបទល្មើសមួយ ។

២.៣. នៅក្នុងយុត្តាធិការជាតិនីមួយៗ ត្រូវប្រឹងប្រែងបង្កើតសំណុំច្បាប់មួយចំនួន វិធាន និងបញ្ញត្តិដែលអាច អនុវត្តបានចំពោះតែយុវទោសករ ព្រមទាំងស្ថាប័ន និងអង្គការដែលគេប្រគល់មុខងារអោយគ្រប់គ្រង វិស័យយុត្តិធមិយុវជន និង ដែលបង្កើតឡើង ៖

ដើម្បីតម្រូវតាមសេចក្តីត្រូវការខុសៗគ្នារបស់យុវទោសករ ទន្ទឹមគ្នានឹងការការពារសិទ្ធិមូលដ្ឋានរបស់គេ

(ក) ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់សង្គម

(ខ) ដើម្បីអនុវត្តវិធានដូចតទៅនេឱ្យបានហ្មត់ចត់ និងត្រឹមត្រូវយុត្តិធមិ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាត្រូវបានរៀបចំដោយចេតនា ដើម្បីអោយអាចអនុវត្តបាននៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់ផ្សេងៗ ហើយទន្ទឹមគ្នានេះ ដើម្បីកំណត់បទដ្ឋានជាអប្បបរមាខ្លះសំរាប់គ្រប់គ្រងយុវទោសករ ទៅតាមនិយមន័យណាមួយនៃ ពាក្យយុវជន និងទៅតាមប្រព័ន្ធណាមួយសំរាប់ចាត់ការយុវទោសករ ។ គេត្រូវអនុវត្តវិធានទាំងនេះ ដោយឥតលំអៀង ជានិច្ចដោយមិនបែងចែកប្រភេទណាមួយឡើយ ។

ដូច្នេះវិធាន ២.១ សង្កត់លើសារៈសំខាន់ដែលថា វិធានក្នុងឧបករណ៍នេះត្រូវតែអនុវត្តដោយឥតលំអៀងជានិច្ច និង ដោយគ្មានការបែងចែកប្រភេទអ្វីទាំងអស់ ។ វិធាននេះស្របតាមការកំណត់គោលការណ៍ទី ២ នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍អំពី សិទ្ធិកុមារ ។

វិធាន ២.២ អោយនិយមន័យនៃពាក្យ យុវជន " និង បទល្មើស " ថាជាធាតុផ្សំដើម្បីយល់ពីពាក្យ យុវទោសករ " ដែលកម្មវត្ថុចំបងនៃវិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមា (ប៉ុន្តែសូមមើល

វិធានទី ៣ និង ទី៤) ។ គួរកត់សំគាល់ថា កំរិតអាយុ និងត្រូវអាស្រ័យលើប្រព័ន្ធច្បាប់នីមួយៗ ហើយដូច្នេះត្រូវគោរពយ៉ាងពេញលេញចំពោះប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ច សង្គម នយោបាយ វប្បធម៌ និង ច្បាប់របស់រដ្ឋជាសមាជិក ។ ហេតុនេះនាំឱ្យមានអាយុខុសៗគ្នាច្រើនទៅតាមនិយមន័យនៃពាក្យ យុវជន " គឺមានចាប់ពី ៧ឆ្នាំ ដល់ ១៨ឆ្នាំ ឬលើសនេះក៏មាន ។ ការដែលមានអាយុខុសៗគ្នានេះ ហាក់ដូចជាមិនអាចជៀសវាងបាន ទេបើគិតទៅដល់ប្រព័ន្ធច្បាប់របស់ប្រទេសផ្សេងៗគ្នា ហើយមិនបន្ថយឥទ្ធិពលនៃវិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាទាំងនេះទេ ។

វិធាន ២.៣ ចង់និយាយអំពីភាពចាំបាច់ត្រូវបង្កើតច្បាប់ណាមួយជាក់លាក់របស់ប្រទេសដើម្បីអនុវត្តវិធាន ជាបទដ្ឋានអប្បបរមាឱ្យបានប្រសើរបំផុត ទាំងតាមផ្លូវច្បាប់ទាំងតាមផ្លូវអនុវត្ត ។

៣. ការលាតសន្ធឹងនៃវិធាននៃឧបករណ៍នេះ

៣.១ បញ្ញត្តិដែលពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយនៃវិធានទាំងនេះ មិនត្រូវអនុវត្តចំពោះតែយុវទោសករប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវអនុវត្តផងដែរចំពោះយុវជនដែលអាចរងការចាត់ការតាមផ្លូវច្បាប់ ដោយសារការប្រព្រឹត្តអាកប្បកិរិយា ជាក់លាក់ណាមួយ ហើយអាកប្បកិរិយានោះបើសិនជាប្រព្រឹត្តដោយមនុស្សពេញវ័យវិញ គឺមិនអាចផ្តន្ទាទោសបានទេ ។

៣.២ ត្រូវធ្វើកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីលាតសន្ធឹងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលមាននៅក្នុងវិធានទាំងនេះទៅដល់ យុវជនទាំងអស់ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងនីតិវិធីចាត់ការរឿងសុខមាលភាព និងការថែទាំ ។

៣.៣ ត្រូវធ្វើកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីលាតសន្ធឹងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលមាននៅក្នុងវិធានទាំងនេះទៅ ដល់ជនល្មើសជាមនុស្សពេញវ័យក្មេងៗ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធានទី ៣ លាតសន្ធឹងការការពារដែលផ្តល់ដោយវិធានបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់ការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌ យុវជនដើម្បីគ្របដណ្តប់ ៖

(ក) បទល្មើសដែលគេហៅថា "បទល្មើសដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់អ្នកប្រព្រឹត្ត " ដែលមានចែងនៅក្នុង ប្រព័ន្ធច្បាប់របស់ប្រទេសផ្សេងៗ ដែលនៅក្នុងនោះវិសាលភាពនៃអាកប្បកិរិយា ដែលត្រូវចាត់ទុកជា បទល្មើសមួយមានទំហំធំសំរាប់

យុវជនជាងសំរាប់មនុស្សពេញវ័យ (ឧទាហរណ៍ ការគេចវេសសាលារៀន ការមិនស្តាប់បង្គាប់សាលារៀន និងគ្រួសារ ការផឹកស្រវឹងនៅទីសាធារណៈ ។ល។) (វិធាន ៣.១)

(ខ) នីតិវិធីចាត់ការពីបញ្ហាសុខមាលភាព និងការថែទាំ (វិធាន ៣.២)

(គ) នីតិវិធីចាត់ការជនល្មើសពេញវ័យ ដែលអាស្រ័យលើកំរិតអាយុ ដែលប្រព័ន្ធច្បាប់នីមួយៗកំណត់ (វិធាន ៣.៣)

ការលាតសន្ធឹងវិធានទាំងនេះដើម្បីគ្របដណ្តប់វិស័យបីទាំងនេះ ហាក់ដូចជាបានផ្តល់ហេតុផលបញ្ជាក់ហើយ ។ វិធាន ៣.១ ផ្តល់ការធានាជាអប្បបរមានៅក្នុងវិស័យទាំងនោះ ហើយវិធាន ៣.២ ត្រូវបានចាត់ទុកថា ជាជំហានគួរឱ្យ ចង់បានឆ្ពោះទៅរកទិសដៅនៃយុត្តិធម៌កាន់តែត្រឹមត្រូវសមរម្យ និងប្រកបដោយក្តីមេត្តាឡើងសំរាប់យុវជនទាំងអស់ ដែលធ្វើផ្ទុយនឹងច្បាប់ ។

៤. អាយុដែលមានការទទួលខុសត្រូវផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌ

៤.១. នៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់ទាំងឡាយណា ដែលទទួលស្គាល់គោលគំនិតនៃអាយុដែលមានការទទួលខុសត្រូវ ផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌការចាប់ផ្តើមចូលអាយុនោះ មិនត្រូវកំណត់អាយុនៅទាបពេកទេ ដោយត្រូវគិតដល់ ភាពចាស់ទុំផ្នែកអារម្មណ៍ (ការរំភើប ឬរំជួលចិត្ត) ផ្នែកសតិ និង បញ្ញា ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

អាយុអប្បបរមាដែលមានការទទួលខុសត្រូវផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌខុសគ្នាពីមួយទៅមួយអាស្រ័យលើប្រវត្តិសាស្ត្រ និង វប្បធម៌ ។ គំនិតសម័យទំនើបនឹងពិចារណាថា តើកុមារអាចឈានដល់កំរិតសីលធម៌ និង ចិត្តសាស្ត្រល្មមអោយទទួល ខុសត្រូវផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌបាន ឬនៅមានន័យថា កុមារម្នាក់ដោយអាស្រ័យការយល់ដឹង និងការចេះពិចារណាតើគេអាចឱ្យ កុមារនោះទទួលខុសត្រូវចំពោះអាកប្បកិរិយាប្រឆាំងនឹងសង្គមបានដែរឬទេ ។ បើសិនជាអាយុដែលមានការទទួលខុសត្រូវ ផ្នែកព្រហ្មទណ្ឌត្រូវបានកំណត់ឱ្យទាបពេក ឬបើគ្មានកំណត់អាយុទាបបំផុតសោះទេនោះ កំរិតនៃការទទួលខុសត្រូវនោះ មុខជាគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ ។ ជាទូទៅ មានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធិរវាងកំរិតនៃការទទួលខុសត្រូវចំពោះអាកប្បកិរិយាជា ទោសកម្ម ឬព្រហ្ម

ទណ្ឌព្រមទាំងសិទ្ធិ និងការទទួលខុសត្រូវផ្នែកសង្គមដទៃទៀត (ដូចជាស្ថានភាពអាពាហ៍ពិពាហ៍ នីតិភាពផ្នែករដ្ឋប្បវេណី ។ល។)

ដូច្នេះ ត្រូវធ្វើកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីព្រមព្រៀងលើកំរិតទាបបំផុតដែលសមរម្យដែលអាចអនុវត្តបានជាអន្តរជាតិ ។

៥. គោលដៅនៃយុត្តិធម៌យុវជន

៥.១. ប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌យុវជនត្រូវផ្តោតទៅលើសុខមាលភាពរបស់យុវជន ហើយត្រូវធានាថាប្រតិកម្មណាមួយ ចំពោះយុវទោសករត្រូវសមាមាត្រជានិច្ចទៅនឹងកាលៈទេសៈនៃយុវទោសករ និង បទល្មើស ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ៥ សំដៅដល់ទិសដៅពីរក្នុងបណ្តាទិសដៅសំខាន់ៗបំផុតនៃយុត្តិធម៌យុវជន ។ ទិសដៅទីមួយ គឺការលើកស្ទួយ សុខមាលភាពរបស់យុវជន ។ នេះជាចំណុចផ្តោតចំបងនៃប្រព័ន្ធច្បាប់ទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងប្រព័ន្ធនោះយុវទោសករ ត្រូវបានចាត់ការដោយតុលាការគ្រួសារ ឬអាជ្ញាធររដ្ឋបាល ប៉ុន្តែ ក៏ត្រូវផ្តោតលើសុខមាលភាពរបស់យុវជនដែរ នៅក្នុង ប្រព័ន្ធច្បាប់ទាំងឡាយណាដែលជ្រើសរើសគំរូតុលាការព្រហ្មទណ្ឌ ដូច្នេះហើយការនេះរួមចំណែកក្នុងការចៀសវាង ទណ្ឌកម្មដែលមានលក្ខណៈត្រឹមតែប្រដៅយុវជន (សូមមើលវិធាន ១៨) ។

ទិសដៅទីពីរគឺ គោលការណ៍នៃភាពសមាមាត្រ ៉ ។ គោលការណ៍មានឈ្មោះល្បីថា ជាឧបករណ៍សំរាប់ទប់ទណ្ឌកម្ម ដែលមានលក្ខណៈជាការប្រដៅ ដែលភាគច្រើនគេហៅថាការទទួលអ្វីដែលសមនឹងទទួលធៀបទៅនឹងទម្ងន់នៃបទល្មើស។ ការឆ្លើយតបចំពោះយុវទោសករត្រូវមានមូលដ្ឋាននៃការពិចារណាមិនត្រឹមតែលើទម្ងន់នៃបទល្មើសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែលើ កាលៈទេសៈផ្ទាល់ខ្លួនផងដែរ ។ កាលៈទេសៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យុវទោសករម្នាក់ៗ (ឧទាហរណ៍ ឋានៈសង្គម ស្ថានភាព គ្រួសារ ការខូចខាតបណ្តាលមកពីបទល្មើស ឬកត្តាដទៃទៀតដែលមានផលប៉ះពាល់ដល់កាលៈទេសៈផ្ទាល់ខ្លួន) ត្រូវមាន ឥទ្ធិពលលើភាពសមាមាត្រនៃប្រតិកម្ម (ឧទាហរណ៍ ដោយគិតដល់ការខ្នះខ្នែងរបស់យុវទោសករដើម្បីជួសជុលការ ខូចខាតរបស់ជនរងគ្រោះ ឬ សុឆន្ទៈរបស់គេក្នុងការត្រឡប់មករកជីវិតត្រឹមត្រូវ និងមានប្រយោជន៍) ។

ក្នុងរបៀបដូចគ្នាដែរ ប្រតិកម្មដែលសំដៅធានាសុខមាលភាពរបស់ជនល្មើសវ័យក្មេងអាចហួសពីភាពចាំបាច់ ហើយហេតុនេះរំលោភបំពានលើសិទ្ធិជាមូលដ្ឋានមនុស្សក្មេង ដូចគេបានសង្កេតឃើញនៅក្នុងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌យុវជនខ្លះ ។ នៅទីនេះ ត្រូវការពារភាពសមាមាត្រនៃ

ប្រតិកម្មទៅនឹងកាលៈទេសៈនៃជនល្មើស និង បទល្មើសហើយត្រូវការពារជន រងគ្រោះផងដែរ ។

ជាសំខាន់វិធាន ៥ អំពាវនាវសុំកុំឱ្យមានប្រតិកម្មតិចជាង និងធំជាង ប្រតិកម្មសមរម្យនៅក្នុងករណីនានានៃ ទោសកម្ម និងឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់យុវជន ។ បញ្ហាដែលបញ្ចូលនៅក្នុងវិធានអាចជួយជំរុញឱ្យកើតមានរឿងទាំងពីរ ៖ ប្រភេទនៃប្រតិកម្មថ្មី និងប្លែកល្មមនឹងទទួលយកបានជាការប្រយ័ត្នទុកជាមុនទប់ទល់នឹងការពង្រីកមិនត្រឹមត្រូវនូវវង្វង់ ត្រួតត្រាផ្លូវការរបស់សង្គមលើយុវជន ។

៦. វិសាលភាពនៃឆន្ទានុសិទ្ធិ

៦.១. ដោយពិចារណាឃើញថា សេចក្តីត្រូវការពិសេសខុសៗគ្នារបស់យុវជនព្រមទាំងវិធានការណ៍ ប្លែកៗគ្នា ដែលមានវិសាលភាពសមស្របសំរាប់អនុវត្តឆន្ទានុសិទ្ធិត្រូវតែបានអនុញ្ញាតឱ្យមាន នៅគ្រប់ដំណាក់កាលទាំងអស់នៃនីតិវិធី ហើយនិងនៅលំដាប់ថ្នាក់ផ្សេងៗនៃការគ្រប់គ្រង វិស័យយុត្តិធម៌យុវជនរួមមានការស៊ើបអង្កេតការចោទប្រកាន់ ការវិនិច្ឆ័យ និងការអនុវត្តន៍ សេចក្តីសំរេច ។

៦.២. ក៏ប៉ុន្តែ ត្រូវប្រឹងប្រែងធានាអោយមានការទទួលខុសត្រូវគ្រប់គ្រាន់នៅគ្រប់ដំណាក់កាល និង លំដាប់ថ្នាក់ទាំងអស់ក្នុងការអនុវត្តន៍ឆន្ទានុសិទ្ធិនោះ ។

៦.៣. អ្នកដែលអនុវត្តឆន្ទានុសិទ្ធិត្រូវមានគុណសម្បត្តិ ឬទទួលការហ្វឹកហ្វឺនជាពិសេសដើម្បីអនុវត្ត ឆន្ទានុសិទ្ធិនោះដោយវិចារណញ្ញាណ និង ស្របតាមមុខងារ និងអំណាចដែលគេប្រគល់អោយខ្លួន។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ៦.១, ៦.២ និង ៦.៣ រួមបញ្ចូលគ្នានូវលក្ខណៈសំខាន់ៗជាច្រើននៃការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌យុវជន ប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាពត្រឹមត្រូវ និងក្នុងភាពជាមនុស្ស ៖ ការចាំបាច់ត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យអនុវត្តអំណាចឆន្ទានុសិទ្ធិ នៅគ្រប់លំដាប់ថ្នាក់ចាត់ការសំខាន់ៗទាំងអស់ ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលធ្វើសេចក្តីសំរេចអាចចាត់វិធានការណាដែលចាត់ ទុកថាសមស្របបំផុតនៅក្នុងករណីនីមួយៗ ហើយការចាំបាច់ត្រូវផ្តល់ការត្រួតពិនិត្យ និងថ្លឹងថ្លែងគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីទប់ការរំលោភបំពានអំណាចឆន្ទានុសិទ្ធិ និងដើម្បីរក្សាការពារសិទ្ធិរបស់ជនល្មើសវ័យក្មេង ។ ការទទួល ខុសត្រូវ និងលក្ខណៈសម្បត្តិខាងវិជ្ជាជីវៈ គឺជាឧបករណ៍ប្រសើរបំផុតអាចទប់ទល់នឹងឆន្ទានុសិទ្ធិទូលំទូលាយ ។ ដូច្នេះលក្ខណៈសម្បត្តិខាងវិជ្ជាជីវៈ និងការហ្វឹកហ្វឺនឱ្យទៅជាអ្នក

ជំនាញគឺជាចំណុច សំខាន់ដែលចាត់ទុកជា មធ្យោបាយមានតំលៃ ដើម្បីធានាការអនុវត្តន៍ឆន្ទានុសិទ្ធិប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ ក្នុងបញ្ហាយុវទោសករ ។ (សូមមើលវិធាន ១.៦ និង ២.២) ។ ការកំណត់គោលការណ៍ណែនាំជាក់លាក់ ស្តីពីការអនុវត្តន៍ឆន្ទានុសិទ្ធិ និងការផ្តល់ឱ្យមានប្រព័ន្ធពិនិត្យឡើងវិញ ការធ្វើឧទ្ធរណ៍ និងប្រព័ន្ធស្រដៀងគ្នានេះ ដើម្បីអាចពិនិត្យពិច័យ សេចក្តីសំរេច និងការទទួលខុសត្រូវគឺមានដៅបញ្ជាក់នៅក្នុងបរិបទនេះ ។ យន្តការបែបនោះមិនបានបញ្ជាក់នៅ ទីនេះទេ ព្រោះយន្តការទាំងនេះមិនងាយនឹងបញ្ចូលទៅក្នុងវិធានជាបទដ្ឋាន អប្បបរមាអន្តរជាតិបានទេ ព្រោះវាមិនអាចគ្របដណ្តប់លើភាពខុសគ្នារវាងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌មួយ ទៅប្រព័ន្ធ មួយទៀត ។

៧. សិទ្ធិរបស់យុវជន

៧.១. កិច្ចការពារតាមនីតិវិធីជាមូលដ្ឋាន ដូចជាសច្ចធារណ៍នៃនិរទោស សិទ្ធិត្រូវបានការជូនដំណឹងពី ការចោទប្រកាន់ សិទ្ធិមិននិយាយស្តី សិទ្ធិមានអ្នកផ្តល់យោបល់ សិទ្ធិមានវត្តមានរបស់ឪពុក/ ម្តាយ ឬអាណាព្យាបាល សិទ្ធិដើម្បីតទល់និងសួរតតាំងសាក្សី និងសិទ្ធិធ្វើឧទ្ធរណ៍ទៅអាជ្ញាធរ ថ្នាក់លើជាដើម ត្រូវតែបានធានានៅគ្រប់ដំណាក់កាលទាំងអស់នៃនីតិវិធី ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ៧.១ ដៅបញ្ជាក់ចំណុចសំខាន់ខ្លះៗ ដែលតំណាងឱ្យធាតុផ្សំសំខាន់សំរាប់ការជំនុំជំរះត្រឹមត្រូវ និង យុត្តិធម៌ ហើយដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាអន្តរជាតិនៅក្នុងឧបករណ៍សិទ្ធិមនុស្ស ដែលមានមកហើយ (សូម មើលវិធាន ១៤) ។ ឧទាហរណ៍ សច្ចធារណ៍នៃនិរទោសមាននៅក្នុងមាត្រា ១១ នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍សកល អំពីសិទ្ធិមនុស្ស និងនៅក្នុង មាត្រា ១៤ កថាខ័ណ្ឌ ២ នៃកតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និងនយោបាយ។

វិធាន ១៤ នៃវិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមានេះ បញ្ជាក់ពីបញ្ហាដែលមានសារៈសំខាន់ជាពិសេសដល់នីតិវិធី ក្នុង ករណីយុវជន ចំណែកឯវិធាន ៧.១ ធានាអះអាងកិច្ចការពារតាមនីតិវិធីជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងបែបជួយជា ទូទៅ ។

៨. ការការពារភាពជាឯកជន

៨.១. សិទ្ធិរបស់យុវជនក្នុងភាពជាឯកជនត្រូវបានគោរពនៅគ្រប់ដំណាក់កាលទាំងអស់ ដើម្បីចៀសវាងការ ខូចខាតដល់យុវជន ដោយសារតែការផ្សព្វផ្សាយមិនសមរម្យ ឬដោយសារការលាបពណ៌។

៨.២. ជាគោលការណ៍មិនត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយពត៌មានដែលនាំអោយគេស្គាល់យុវទោសករឡើយ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ៨ សង្កត់ខ្លាំងលើសារៈសំខាន់នៃការការពារសិទ្ធិភាពជាឯកជនរបស់យុវជន ។ មនុស្សក្មេងៗងាយនិងឹ អាប់អោនឈ្មោះ ។ ការស្រាវជ្រាវតាមបែបឧក្រិដ្ឋវិទ្យាអំពីការលាបពណ៌បានបង្ហាញភស្តុតាងអោយ ឃើញផលមិនល្អ ធ្វើអោយខូចប្រយោជន៍ក្មេងៗ ដែលកើតចេញពីការសំគាល់ក្មេងៗនោះជា ទោ៉សករ ៉ ឬ ឧ៉ក្រិដ្ឋជន ៉ ។

វិធាន ៨ សង្កត់ធ្ងន់លើសារៈសំខាន់នៃការការពារយុវជនអោយរួចផុតពីផលមិនល្អ ដែលអាចកើតចេញពីការ បោះពុម្ពផ្សាយនៅក្នុងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយពត៌មាន អំពីពត៌មានទាក់ទិននឹងរឿងក្តី (ឧទាហរណ៍ ឈ្មោះរបស់យុវទោសករ ដែលត្រូវបានចោទប្រកាន់ក្តី ឬត្រូវបានកាត់ទោសរួចទៅហើយក្តី) ។ ផលប្រយោជន៍ របស់បុគ្គលត្រូវតែបានការពារ និងគាំទ្រយ៉ាងហោចណាស់ក្នុងលក្ខណៈជាគោលការណ៍ដែរ (ខ្លឹមសារទូទៅនៃ វិធាន ៨ មានបញ្ជាក់តទៅទៀតក្នុងវិធាន ២.១) ។

៩. ឧបង្កា

៩.១. អ្វីទាំងអស់នៅក្នុងវិធានទាំងនេះ មិនត្រូវបកស្រាយដើម្បីច្រានចោលការអនុវត្តន៍បញ្ញត្តិជាបទដ្ឋាន អប្បបរមា ស្តីពីការគ្រប់គ្រងអ្នកទោសដែលអនុម័តដោយសហប្រជាជាតិ ហើយនិងឧបករណ៍សិទ្ធិ មនុស្សដទៃទៀត និង បទដ្ឋាននានាដែលទទួលស្គាល់ដោយសហគមន៍អន្តរជាតិ និង ដែលទាក់ទងទៅ នឹងការថែទាំនិងការការពារក្មេង ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ៩ ចង់អោយចៀសវាងការយល់ខុសណាមួយក្នុងការបកស្រាយ និងអនុវត្តវិធានក្នុងឯកសារនេះ ស្របតាម គោលការណ៍ដែលមាននៅក្នុងឧបករណ៍សិទ្ធិមនុស្សអន្តរជាតិ

ដែលមានមកហើយ ឬ កំពុងតែលេចឡើង និងបទដ្ឋាន នានា ដូចជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាសកលស្តីអំពីសិទ្ធិមនុស្ស កតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិស្តីពីសិទ្ធិ សេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ច និងវប្បធម៌ និងកតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និងនយោបាយ និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍អំពីសិទ្ធិកុមារ និងសេចក្តីព្រាង អនុសញ្ញាអំពីសិទ្ធិកុមារ ។ គេត្រូវយល់ថាការអនុវត្តន៍វិធាននៅក្នុងឯកសារនេះ គឺគ្មានប៉ះពាល់ធ្វើអោយខូចប្រយោជន៍ នៃឧបករណ៍អន្តរជាតិណាមួយ ដែលមានបញ្ញត្តិសំរាប់អនុវត្តទូលំទូលាយជាងនេះឡើយ ។(សូមមើលវិធាន ២៧) ។

ផ្នែកទី ២

ការស៊ើបអង្កេត និងការចោទប្រកាន់

១០. ការពើបប្រទះដើមដំបូង

១០.១. នៅពេលចាប់ខ្លួនយុវជនណាមួយភ្លាម ត្រូវជូនដំណឹងជាបន្ទាន់ដល់ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាលយុវជននោះ អោយបានដឹងពីការចាប់ខ្លួន ហើយក្នុងករណីមិនអាចផ្តល់ដំណឹងនេះជាបន្ទាន់ត្រូវជូនដំណឹងដល់ឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាលក្នុងរយៈពេលយ៉ាងខ្លីបំផុតដែលអាចធ្វើបាន ចាប់ពីពេលចាប់ខ្លួននោះទៅ ។

១០.២. ចៅក្រម ឬ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ឬអង្គការផ្សេងទៀត ត្រូវពិចារណាលើបញ្ហាដោះលែងដោយគ្មាន បង្អង់ ។

១០.៣. ការពើបប្រទះរវាងទីភ្នាក់ងារអនុវត្តច្បាប់ និងយុវទោសករ ត្រូវធ្វើក្នុងបែបណាមួយដែលគោរពស្ថានភាព គតិយុត្តិរបស់យុវជនលើកស្ទួយសុខមាលភាពរបស់យុវជន និងចៀសវាងការប៉ះពាល់ដល់រូបគេ ដោយ ពិចារណាឱ្យជិតដល់ទៅលើកាលៈទេសៈ នៃករណីរបស់យុវជននោះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ១០.១ ជាគោលការណ៍ស្ថិតនៅក្នុងវិធាន ៩២ នៃបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោស ។ បញ្ហាដោះលែង (វិធាន ១០.២) ត្រូវពិចារណាដោយគ្មានបង្អែបង្អង់ដោយចៅក្រមម្នាក់ ឬមន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ចដទៃទៀត។ មន្ត្រីមានសមត្ថកិច្ចនេះសំដៅដល់ជនណាម្នាក់ ឬស្ថាប័នណាមួយក្នុងន័យទូលំទូលាយ រួមមានគណៈកម្មការសហគមន៍ ឬ អាជ្ញាធរនគរបាលដែលមានអំណាចដោះលែងជនដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ។ (សូមមើលកតិកាសញ្ញា

អន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិ ពលរដ្ឋ និងនយោបាយមាត្រា ៩ កថាខ័ណ្ឌ ៣) ។ វិធាន ១០.៣ ទាក់ទង នឹងទិដ្ឋភាពជាមូលដ្ឋានខ្លះនៃនីតិវិធី និង អាកប្បកិរិយារបស់នគរបាល និងមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ ដទៃទៀតក្នុងករណីមានឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់យុវជន ។ ពាក្យថា ចៀសវាង កុំអោយប៉ះពាល់ ឬធ្វើអោយខូចខាត ៉ គឺជាពាក្យអាចបត់បែនបានមិនមែនរឹងកំព្រឹសទេ ហើយពាក្យនេះគ្របដណ្តប់ ទ្រង់ទ្រាយជាច្រើនដែលអាចមានមកពីការបញ្ចោញសកម្មភាពរកគ្នាទៅវិញទៅមក (ឧទាហរណ៍ ការប្រើភាសាគំរោះ- គំរើយ ការធ្វើអំពើហឹង្សាលើរូបកាយ ឬការជួបប្រទះបរិយាកាសជុំវិញ) ។ កាលណាមានការពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងដំណើរការ យុត្តិធម៌ យុវជនវាអាចនឹងមានការ ប៉ះពាល់ ឬ ខូចខាត ៉ ដល់យុវជន ។ ដូច្នេះ ពាក្យ ចៀសវាងកុំឱ្យប៉ះពាល់ ឬការខូចខាតត្រូវបកស្រាយឱ្យបានទូលំទូលាយ គឺធ្វើយ៉ាងណាអោយការប៉ះពាល់ ឬការខូចខាតនោះអោយនៅតិចបំផុត ដែល អាចធ្វើទៅបាននៅគ្រាដំបូង ។ ការប៉ះពាល់ក្រោយមកទៀត ឬការប៉ះពាល់ដែលមិនត្រឹមត្រូវដទៃទៀតក៏ត្រូវបន្ថយឱ្យ នៅតិចបំផុតដែរ ។ ការនេះសំខាន់ណាស់ ជាពិសេសនៅពេលដែលយុវជនបានធ្វើពើបប្រទះទីភ្នាក់ងារអនុវត្តច្បាប់ដំបូង ដែលអាចជះឥទ្ធិពលដ៏ជ្រៅដល់ឥរិយាបថយុវជនចំពោះរដ្ឋ និងសង្គម ។ ជាងនេះទៅទៀត ជោគជ័យនៃការធ្វើអន្តរាគមន៍ នៅលើកក្រោយតទៅទៀតអាស្រ័យយ៉ាងខ្លាំងលើការពើបប្រទះដំបូងនេះ ។ សេចក្តីមេត្តា និងភាពម៉ឹងម៉ាត់គឺជាការ សំខាន់ក្នុងស្ថានការទាំងនេះ ។

១១. ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការ

១១.១. ក្នុងករណីដែលអាចធ្វើទៅបានត្រូវពិចារណាដោះស្រាយរឿងយុវទោសករ ដោយមិនបាច់យកទៅជំនុំជំរះ ជាផ្លូវការដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដូចចែងក្នុងវិធាន ១៤.១ ខាងក្រោម ។

១១.២. ត្រូវទុកអំណាចអោយនគរបាលអយ្យការ ឬទីភ្នាក់ងារដទៃទៀត ដែលដោះស្រាយរឿងរបស់យុវជន សំរេចរឿងនោះតាមឆន្ទានុសិទ្ធិរបស់គេ ដោយមិនបាច់រកផ្លូវដោះស្រាយតាមសវនការជាផ្លូវការ ដោយ អនុលោមតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលមានចែងនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់របស់ប្រទេសនីមួយៗសំរាប់គោលបំណងនោះ និងស្របតាមគោលការណ៍ដែលមានក្នុងវិធាននានានៅទីនេះដែរ ។

១១.៣. ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការអោយទៅសហគមន៍ ឬ សេវាកម្មដទៃទៀតដែលសមស្រប ត្រូវតែ មានការយល់ព្រមពីយុវជន ឬ ឪពុកម្តាយ ឬ អាណា

ព្យាបាលរបស់គេ ហើយលុះត្រាតែការសំរេចបង្វែ ចេញពីដំណើរការតុលាការ នោះបើកអោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចពិនិត្យសិននៅពេលដាក់ពាក្យសុំបង្វែ ចេញ ។

11.4> ដើម្បីជួយសំរួលការសំរេចបញ្ចប់រឿងរបស់យុវជនដោយឆន្ទានុសិទ្ធិ ត្រូវប្រឹងប្រែងបង្កើតកម្មវិធីរបស់ សហគមន៍ដូចជាការត្រួតពិនិត្យ និងការណែនាំជាបណ្តោះអាសន្ន ការជួសជុលឡើងវិញ និងការទូទាត់ ការខូចខាតដល់ជនរងគ្រោះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការ ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការដកចេញពីដំណើរការជំនុំជំរះបទព្រហ្មទណ្ឌ និងជាញឹកញាប់ លើករឿងទៅអោយសេវាកម្មគាំទ្ររបស់សហគមន៍ដោះស្រាយវិញ នោះគឺជាការដែលគេអនុវត្តជាទូទៅតាមបែប ផ្លូវការផង និងមិនផ្លូវការផងនៅក្នុងប្រព័ន្ធច្បាប់ជាច្រើន ។ ការអនុវត្តន៍នេះសំរាប់បន្ទុកបង្អាក់ផលជាអវិជ្ជមានពីនីតិវិធី ជំនុំជំរះបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន (ឧទាហរណ៍ ការឱ្យដឹងសុសសាយពីការផ្តន្ទាទោស) ។ ក្នុងករណីជាច្រើនការមិនធ្វើអន្តរាគមន៍គឺជាដំណោះស្រាយដ៏ល្អបំផុត ។ ដូច្នេះ ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការនៅពី ដើមទីមិនបាច់លើករឿងទៅអោយសេវាកម្ម (សង្គម) ដោះស្រាយជំនួសតុលាការអាចជាចំលើយជាទីគាប់ចិត្ត ។ ការ នេះល្អសំរាប់រឿងដែលមានបទល្មើសមិនធ្ងន់ធ្ងរ ហើយគ្រួសារ ឬស្ថាប័នឃុំគ្រងមិនផ្លូវការដទៃទៀតរបស់សង្គមបាន បញ្ចោញប្រតិកម្មរួចហើយ ឬ ទំនងជានឹងបញ្ចោញប្រតិកម្មក្នុងរបៀបមួយដ៏សមស្រប និងដោយស្ថាបនា ។

ដូចបានថ្លែងក្នុងវិធាន ១១.២ រួចមកហើយថា ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការអាចប្រើនៅចំណុចណាក៏បាន នៃការសំរេចចិត្តរបស់នគរបាល អយ្យការ ឬ ទីភ្នាក់ងារដទៃទៀត ដូចតុលាការសាលាជំនុំជំរះក្តី ឬក្រុមប្រឹក្សា ។ ការ បង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការនេះ អាចអនុវត្តបានដោយអាជ្ញាធរម្នាក់ ឬច្រើននាក់ ឬទាំងអស់គ្នាស្របទៅតាមវិធាន និងគោលនយោបាយរបស់ប្រព័ន្ធប្រទេសនីមួយៗ និងស្របតាមវិធានបច្ចុប្បន្ននេះ ។ ការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការ មិនចាំបាច់សំរាប់តែរឿងតូចតាចនោះទេ ដូច្នេះធ្វើអោយការបង្វែរឿងជាឧបករណ៍មួយដ៏សំខាន់ ។

វិធាន ១១.៣ ដៅសំខាន់លើការតម្រូវឱ្យមានការយល់ព្រមពីយុវទោសករ (ឬឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាល) ចំពោះវិធានការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការដែលបានស្នើឡើង ។

(ការបង្វែទៅអោយធ្វើកិច្ចការបំរើសហគមន៍ ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីយុវទោសករ គឺផ្ទុយនឹងអនុសញ្ញាដើម្បីបំបាត់ការងារដោយបង្ខំ) ។ ប៉ុន្តែការយល់ព្រមនេះ មិនត្រូវបណ្តោយដោយគ្មានការតវ៉ានោះទេ ព្រោះថា ជួនកាលយុវជនយល់ព្រមទាំងប្រថុយប្រថាន ។ វិធាននេះគូសបញ្ជាក់ថា គេត្រូវយកចិត្តទុកដាក់កាត់បន្ថយសក្តានុពលនៃការបង្ខិតបង្ខំអោយនៅតិចតួចបំផុតនៅគ្រប់កំរិតទាំងអស់នៃ ដំណើរការបង្វែចេញពីដំណើរការតុលាការ ។ យុវជនមិនត្រូវជិតដាមដោយអារម្មណ៍ត្រូវគេកៀបសង្កត់ឡើយ (ឧទាហរណ៍ ដូចជាដើម្បីចៀសវាងការឡើងទៅតុលាការ) ឬមិនត្រូវទទួលការកៀបសង្កត់ឱ្យយល់ព្រមទទួលតាមកម្មវិធីអប់រំក្រៅ តុលាការ ។ ដូច្នេះសូមរំលឹកថា បញ្ញត្តិនៃវិធានការនេះត្រូវអនុវត្តដោយមានការវាយតម្លៃជាសត្យានុម័តលើភាព សមស្របនៃការសំរេចរបស់ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ៉ ពាក់ព័ន្ធនឹងយុវទោសករ ។ (អាជ្ញាធរ មានសមត្ថកិច្ច ៉ អាចផ្សេងពីអ្វីដែលបានពោលក្នុងវិធាន ១៤) ។

វិធាន ១១.៤ ស្នើឱ្យរកមធ្យោបាយជំនួសដែលអាចធ្វើទៅបានសំរាប់ចាត់ការយុត្តិធម៌យុវជន ក្នុងរបៀបជាការ បង្វែរឿងឱ្យទៅបំរើសហគមន៍ ។ កម្មវិធីដែលពាក់ព័ន្ធនិងដំណោះស្រាយដោយស្តារលទ្ធភាពជនរងគ្រោះ និងអ្នកដែល ព្យាយាមចៀសវាងទំនាស់តទៅអនាគតជាមួយនឹងច្បាប់តាមរយៈការត្រួតពិនិត្យជាបណ្តោះអាសន្ន និងការណែនាំគួរតែ ពិចារណាធ្វើ ។ បើរឿងណាសមនឹងបង្វែជាការគួរៗតែបង្វែសូម្បីតែបទល្មើសដែលបានប្រព្រឹត្តនោះធ្ងន់យ៉ាងណាក៏ដោយ (ឧទាហរណ៍ បទល្មើសទើបតែប្រព្រឹត្តលើកទីមួយការប្រព្រឹត្តក្រោមការកៀបសង្កត់ពីគូកន ។ល។)

១២. ឯកទេសក្នុងអង្គភាពនគរបាល

១២.១. ដើម្បីបំពេញមុខងាររបស់គេឱ្យបានប្រសើរបំផុត មន្ត្រីនគរបាលដែលទាក់ទិនជារឿយៗ ឬ ទាក់ទិន តែជាមួយរឿងយុវជន ឬ មន្ត្រីនគរបាលដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធជាពិសេស ក្នុងរឿងទប់ស្កាត់ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ យុវជន ត្រូវទទួលការណែនាំ និងហ្វឹកហ្វឺនជាពិសេស ។ នៅក្នុងក្រុងធំៗ អង្គភាពពិសេសនៃនគរបាល ត្រូវតែបានបង្កើតឡើងសំរាប់គោលបំណងនេះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ១២ សុំឱ្យយកចិត្តទុកដាក់ដល់ភាពចាំបាច់នៃការបង្វឹកបង្វឹនឯកទេសដល់មន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់ថ្មីៗទាំងអស់ដែល ពាក់ព័ន្ធនឹងការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌យុវជន ។ ដោយសារនគរបាលជាចំណុចពើបប្រទះដំបូងជាមួយប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌យុវជន ជាការសំខាន់បំផុតដែលនគរបាលធ្វើសកម្មភាពក្នុងរបៀបមួយដ៏សមរម្យ និង ដោយមានការយល់ដឹង ។ ក្នុងខណៈដែល ទំនាក់ទំនងរវាងជីវភាពទីក្រុង និង ឧក្រិដ្ឋកម្មពិតជាមានលក្ខណៈស្មុគ្រស្មាញមែននោះ ការកើនឡើងនៃឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់ យុវជនមានចំណងទាក់ទងនឹងការរីកដុះដាលនៃទីក្រុងធំៗ ជាពិសេសការដុះដាលលឿនហើយដែលគ្មានផែនការ ។ ដូច្នេះ អង្គភាពននគរបាលឯកទេស ពិតជាត្រូវបង្កើតឱ្យមានដោយខានមិនបានមិនត្រឹមតែដើម្បីអនុវត្តគោលការណ៍ជាក់លាក់ ដែលមាននៅក្នុងឧតុបករណ៍នេះទេ (ដូចជា វិធាន ១.៦ ជាដើម) ប៉ុន្តែជាទូទៅដើម្បីបង្កើតការត្រួតត្រាឧក្រិដ្ឋកម្ម យុវជន និងការចាត់ការ និងគ្រប់គ្រងយុវទោសករ ។

១៣. ការឃុំខ្លួនដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះ

១៣.១. ការឃុំខ្លួនដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះ ត្រូវប្រើជាវិធានការចុងក្រោយបង្អស់ប៉ុណ្ណោះ ហើយសំរាប់តែ រយៈពេលខ្លីបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

១៣.២. ក្នុងករណីណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ការឃុំខ្លួនដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះ ត្រូវជំនួសដោយវិធានផ្សេង ដូចជា ការឃ្លាំមើលដោយជិតដល់ការថែទាំហ្មត់ចត់ ឬការដាក់ឱ្យនៅជាមួយគ្រួសារមួយ ឬនៅក្នុងទីកន្លែង ឬ ផ្ទះសំរាប់អប់រំ ។

១៣.៣. យុវជនដែលត្រូវឃុំខ្លួនដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះ ត្រូវទទួលបានសិទ្ធិ និងការធានារ៉ាប់រងទាំងអស់នៃ បញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោសដែលអនុម័តដោយអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

១៣.៤. យុវជនដែលត្រូវឃុំខ្លួនដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះ ត្រូវទុកឱ្យនៅដាច់ពីមនុស្សធំពេញវ័យ ហើយត្រូវឃុំទុក ក្នុងគ្រឹះស្ថានដោយឡែក ឬនៅក្នុងផ្នែកណាមួយដាច់ដោយឡែកពីគ្រឹះស្ថានដែលឃុំមនុស្សធំពេញវ័យ ដែរនោះ ។

១៣.៥. ក្នុងខណៈដែលស្ថិតក្នុងការឃុំឃាំង យុវជនត្រូវទទួលការថែទាំការការពារ និងការទំនុកបំរុងផ្ទាល់ខ្លួន ទាំងអស់ដែលចាំបាច់ ដូចជាការទំនុកបំរុងផ្នែកសង្គម

អប់រំ វិជ្ជាជីវៈ ចិត្តសាស្ត្រពេទ្យ និងផ្លូវកាយ ដែល គេអាចត្រូវការដោយយោលទៅលើអាយុ ភេទ និង បុគ្គលិកលក្ខណៈ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

គេមិនត្រូវមិនគិតដល់ការគ្រោះថ្នាក់នៃ ការប្រឡាក់ប្រឡូកខាងឧក្រិដ្ឋកម្ម ៉ ដល់យុវជនក្នុងពេលឃុំឃាំងដើម្បី រង់ចាំការជំនុំជំរះនោះទេ ។ ដូច្នេះ ជាការសំខាន់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងលើសេចក្តីត្រូវការឱ្យមានវិធានការណ៍ជំនួស ។ ដើម្បីធ្វើដូច្នេះបានវិធាន ១៣.១ លើកទឹកចិត្តដើម្បីផ្តួចផ្តើមវិធានការថ្មី និង ការកែលំអដើម្បីចៀសវាងការឃុំឃាំងក្នុង ផលប្រយោជន៍នៃសុខមាលភាពរបស់យុវជន ។

យុវជនដែលត្រូវឃុំឃាំងដើម្បីរង់ចាំការជំនុំជំរះត្រូវទទួលបានសិទ្ធិ និងការធានារ៉ាប់រងទាំងអស់នៃបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋាន អប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោស ព្រមទាំងកតិកាសញ្ញាស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង នយោបាយ ជាពិសេស មាត្រា ៩ និង មាត្រា ១០ កថាខ័ណ្ឌ២ (ខ) និង ៣ ។

វិធាន ១.៤ មិនបានរារាំងរដ្ឋនានាមិនឱ្យចាត់វិធានការដទៃទៀតទប់ទល់នឹងឥទ្ធិពលអវិជ្ជមាននៃជនល្មើសជា មនុស្សពេញវ័យដែលជាវិធានការយ៉ាងហោចណាស់មានប្រសិទ្ធិភាពស្មើនឹងវិធានការដែលមានបញ្ជាក់ក្នុងវិធាននេះទេ ។

ការជួយឧបត្ថម្ភទំនុកបំរុងដែលមានទម្រង់ផ្សេងៗដែលអាចចាត់ទុកថាចាំបាច់ ត្រូវបានរៀបរាប់ដើម្បីទាញការ យកចិត្តទុកដាក់ដល់សេចក្តីត្រូវការពិសេសមួយចំនួនធំរបស់ក្មេងៗដែលត្រូវឃុំឃាំង (ឧទាហរណ៍ ក្មេងស្រី ឬក្មេងប្រុស អ្នកញៀន អ្នកផឹកស្រា យុវជនដែលមានវិបត្តិស្មារតី ក្មេងដែលទទួលការឈឺចាប់ ឧទាហរណ៍ ពីការចាប់ខ្លួនជាដើម ។ល។) ។

លក្ខណៈខុសៗគ្នាខាងផ្លូវកាយនិងចិត្តសាស្ត្រនៃក្មេងដែលជាប់ឃុំឃាំង អាចតម្រូវឱ្យមានវិធានការបំបែកប្រភេទ គឺថា ក្មេងខ្លះត្រូវទុកឱ្យនៅដោយឡែកនៅពេលរង់ចាំការជំនុំជំរះ ដូច្នេះគេអាចចៀសវាងកុំទុកឱ្យក្មេងក្លាយជាអ្នករងគ្រោះ ពីការឃុំឃាំងនោះ ហើយក្នុងលក្ខណៈនេះអាចឱ្យមានការជួយទំនុកបំរុងដ៏សមស្របដល់ក្មេងៗទាំងនោះផង ។

សមាជលើកទី ៦ នៃសហប្រជាជាតិស្តីពីការបង្ការឧក្រិដ្ឋកម្ម និងការគ្រប់គ្រងជនល្មើសនៅក្នុងសេចក្តីសំរេចលេខ ៤ ស្តីពីបទដ្ឋានយុត្តិធម៌យុវជនបានដៅបញ្ជាក់ថា វិធានក្នុងអត្ថបទ

នេះជាអាទិ៍ ត្រូវឆ្លុះបញ្ចាំងឱ្យឃើញពីគោលការណ៍ មូលដ្ឋានថា ការឃុំឃាំងមុនពេលជំនុំជំរះ ត្រូវប្រើសំរាប់តែក្នុងមធ្យោបាយចុងក្រោយបង្អស់ប៉ុណ្ណោះ គឺគ្មានអនីតិជនណា ម្នាក់ត្រូវឃុំ ឃាំងទុកក្នុងទីកន្លែងដែលងាយនឹងទទួលឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានពីមនុស្សពេញវ័យដែលជាប់ឃុំ ឃាំងដូចគ្នាទេ និង ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើសេចក្តីត្រូវការសំរាប់ដំណាក់កាលវិកដុះដាល របស់គេ ។

ផ្នែកទី ៣

ការវិនិច្ឆ័យ និង ការសំរេចសេចក្តី

១៤. អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចវិនិច្ឆ័យ

១៤.១. ក្នុងករណីដែលរឿងរបស់យុវទោសករម្នាក់មិនបានបង្វែ (តាមវិធាន ១១) ទេ នោះ យុវទោសករនោះ ត្រូវចាត់ការដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច (តុលាការ សាលាជំរះក្តីក្រុមប្រឹក្សា ។ល។) យោងតាម គោលការណ៍នៃការជំនុំជំរះត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ ។

១៤.២. នីតិវិធីជំនុំជំរះត្រូវសំដៅបំរើឧត្តមប្រយោជន៍របស់យុវជន ហើយត្រូវប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងបរិយាកាស យោគយល់គ្នា ដែលបើកឱ្យយុវជនចូលរួមក្នុងនីតិវិធីនោះ ហើយ ឱ្យគេបានបញ្ចេញមតិរបស់គេដោយ សេរី ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

មានការពិបាកក្នុងការកំណត់និយមន័យនៃពាក្យអង្គការ ឬ ជនមានសមត្ថកិច្ច ដែលហៅ ជាសាកលថា ជាអាជ្ញាធរ វិនិច្ឆ័យសេចក្តី ។ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ៉ ត្រូវរាប់បញ្ចូលជនណា ដែលធ្វើជាអធិបតីលើតុលាការ ឬ សាលាជំនុំជំរះក្តី (មានសមាសភាពជាក្រុមម្នាក់ ឬច្រើន នាក់) រួមមានមន្ត្រីតុលាការដែលមានវិជ្ជាជីវៈ ឬមន្ត្រីធម្មតា ព្រមទាំង គណៈកម្មការរដ្ឋបាល ផងដែរ (ឧទាហរណ៍ ក្នុងប្រព័ន្ធរបស់រដ្ឋស្កុតឡិន និង ស្កង់ឌីណាវ) ឬទីភ្នាក់ងារមិនផ្លូវការ របស់ សហគមន៍ និងទីភ្នាក់ងារដោះស្រាយជម្លោះដទៃទៀតដែលមានលក្ខណៈជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ សេចក្តី ។

នីតិវិធីសំរាប់ចាត់ការយុវទោស ទោះក្នុងករណីណាក៏ដោយ ត្រូវស្របតាមបទដ្ឋានអប្បបរ មា ដែលអនុវត្តបានជា សាកលចំពោះចុងចោទព្រហ្មទណ្ឌនៅក្រោមនីតិវិធីដែលហៅថា នីតិ វិធីត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ៉។ ស្របតាមនីតិវិធី ត្រឹមត្រូវ ការជំនុំជំរះត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ ៉ រួម មានកិច្ចការពារជាមូលដ្ឋាន ដូចជាសច្ចធារណ៍នៃនិរទោសការបង្ហាញ និង ការសាកសួរសាក្សី

មធ្យោបាយការពារតាមផ្លូវច្បាប់សិទ្ធិនៅស្ងៀមមិននិយាយស្តី សិទ្ធិមានសំណូមពរចុងក្រោយ នៅ ក្នុងសវនាការ សិទ្ធិប្តឹងឧទ្ធរណ៍ ។ល។ (សូមមើលវិធាន ៧.១) ។

១៥. ទីប្រឹក្សាច្បាប់ ឪពុកម្តាយ និងអាណាព្យាបាល

១៥.១. នៅក្នុងអំឡុងពេលនីតិវិធីយុវជន ត្រូវមានសិទ្ធិឱ្យទីប្រឹក្សាច្បាប់ធ្វើជាតំណាងឱ្យខ្លួន ឬ មានសិទ្ធិស្នើសុំ ជំនួយផ្នែកច្បាប់ដោយឥតគិតថ្លៃក្នុងករណីដែលមានជំនួយផ្នែកច្បាប់នៅក្នុងប្រទេសសាម៉ី ។

១៥.២. ឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាលត្រូវមានសិទ្ធិចូលរួមក្នុងនីតិវិធី ហើយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចអាចតំរូវឱ្យ ឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាលចូលរួមក្នុងនីតិវិធីដើម្បីប្រយោជន៍របស់យុវជន ។ ក៏ប៉ុន្តែ អាជ្ញាធរមាន សមត្ថកិច្ចអាចបដិសេធឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាលមិនអោយចូលរួមប្រសិនបើមានហេតុផលសន្និត់ថា ការបដិសេធនោះជាការចាំបាច់ ដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់យុវជន ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ១៥.១ ប្រើពាក្យស្រដៀងគ្នានឹងពាក្យដែលគេឃើញនៅក្នុងវិធាន ៩៣ នៃបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមា សំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោស ។ ចំណែកឯទីប្រឹក្សាច្បាប់ និងជំនួយផ្នែកច្បាប់ដោយឥតគិតថ្លៃជាការចាំបាច់ ដើម្បីធានា អោយយុវជនបានទទួលការជួយទំនុកបំរុងផ្នែកច្បាប់ ហើយសិទ្ធិរបស់ឪពុកម្តាយ ឬអាណាព្យាបាលដើម្បីចូលរួមក្នុង នីតិវិធីដែលបានថ្លែងរៀបរាប់ក្នុងវិធាន ១៥.២ ត្រូវចាត់ទុកជាជំនួយផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ និង ផ្លូវអារម្មណ៍ដល់យុវជន ។ ជំនួយនេះត្រូវមានរហូតនៅក្នុងដំណាក់កាលនៃនីតិវិធី ។

ការខិតខំរកការសំរេចក្តីឱ្យបានសព្វគ្រប់ពីសំណាក់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច អាចបានមកជាពិសេសពីសហប្រតិបត្តិការ របស់អ្នកតំណាងផ្នែកច្បាប់របស់យុវជន (ឬអ្នកជួយផ្ទាល់ខ្លួនដទៃទៀតដែលយុវជនអាចមាន និងទុកចិត្តបានចំពោះរឿង នេះ) ។ ការខិតខំរកដំណោះស្រាយអោយសព្វគ្រប់នេះអាចរលំរលាយទៅវិញប្រសិនបើវត្តមានរបស់ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាលនៅក្នុងសវនាការមានតួនាទីជាអវិជ្ជមាន ឧទាហរណ៍ បើអ្នកទាំងនោះបង្ហាញឥរិយាបថជាសត្រូវចំពោះ យុវជន ដូចនេះត្រូវបដិសេធវត្តមានរបស់គេ ។

១៦. របាយការណ៍អំពីប្រវត្តិផ្នែកសង្គម

ក្នុងគ្រប់ករណីទាំងអស់ លើកលែងតែករណីពាក់ព័ន្ធនឹងបទល្មើសតូចតាច មុននឹងអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចចេញ សេចក្តីសំរេចចុងក្រោយបំផុតមុនការផ្តន្ទាទោសប្រវត្តិ និង កាលៈទេសៈដែលយុវជនកំពុងរស់នៅ ឬលក្ខខ័ណ្ឌនៃបទល្មើស ដែលបានប្រព្រឹត្តត្រូវតែបានស៊ើបអង្កេតឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីជួយសំរួលការវិនិច្ឆ័យរឿងពីសំណាក់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

របាយការណ៍ស៊ើបអង្កេតផ្នែកសង្គម (របាយការណ៍សង្គម ឬរបាយការណ៍មុនការផ្តន្ទាទោស) គឺជាជំនួយខានមិន បាននៅក្នុងនីតិវិធីផ្លូវច្បាប់ភាគច្រើនទាក់ទិននឹងយុវជន ។ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវដឹងអង្គហេតុទាក់ទងរបស់យុវជន ដូចជាប្រវត្តិសង្គម និងគ្រួសារ ការងារនៅសាលា ការពិសោធន៍ក្នុងការអប់រំ ។ល។ សំរាប់គោលបំណងនេះ យុត្តាធិការ ខ្លះប្រើប្រាស់សេវាកម្មសង្គម ឬ បុគ្គលិកអមតុលាការ ឬ គណៈកម្មការសហគមន៍ ។ បុគ្គលិកដទៃទៀត រួមមានមន្ត្រី ទទួលបន្ទុកការព្យួរទោសអាចបំរើមុខងារនេះដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ គោលការណ៍ទូទៅតម្រូវឱ្យត្រៀមសេវាកម្មសង្គម គ្រប់គ្រាន់ សំរាប់ធ្វើរបាយការណ៍ស៊ើបអង្កេតផ្នែកសង្គមដែលមានលក្ខណៈសមស្រប ។

១៧. គោលការណ៍ណែនាំក្នុងការវិនិច្ឆ័យ និងការសំរេចសេចក្តី

១៧.១.ការសំរេចសេចក្តីរបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ត្រូវយោលទៅតាមគោលការណ៍ដូចតទៅនេះ ៖

(ក) ប្រតិកម្មដែលមានជានិច្ចជាកាល ត្រូវអោយសមាមាត្រនឹងត្រឹមតែនឹងកាលៈទេសៈ និងទំងន់នៃ បទល្មើសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវឱ្យសមាមាត្រទៅនឹងកាលៈទេសៈ និងសេចក្តីត្រូវការរបស់ យុវជន ព្រមទាំងសង្គមផងដែរ ។

(ខ) ការដាក់កំរិតលើសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យុវជន ត្រូវធ្វើបានបន្ទាប់ពីការពិចារណាហ្មត់ចត់ប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវកំរិតក្នុងអប្បបរមាដែលអាចធ្វើបាន ។

(គ) សុខមាលភាពរបស់យុវជនជាកត្តានាំមុខក្នុងការពិចារណាករណីរបស់គេ ។

១៧.២. ការផ្តន្ទាទោសប្រហារជីវិតមិនត្រូវលើបទព្រហ្មទណ្ឌណាមួយ ដែលប្រព្រឹត្តដោយយុវជនឡើយ ។

១៧.៣. យុវជនមិនត្រូវទទួលការធ្វើទណ្ឌកម្មលើរូបរាងកាយឡើយ ។

១៧.៤.អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវមានអំណាចបញ្ឈប់នីតិវិធីនៅគ្រប់ពេល ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ការលំបាកជាចំបងនៅក្នុងការកំណត់គោលការណ៍សំរាប់ការវិនិច្ឆ័យយុវជនក្មេងលេចចេញមកពីរឿងដែលថា មាន ទំនាស់ផ្នែកទស្សនៈវិជ្ជា ដែលដោះស្រាយមិនចេញដូចជា ៖

(ក) នីតិសម្បទាជាគូនឹងទោសដែលគេសមនឹងទទួល

(ខ) ការជួយឧបត្ថម្ភជាគូនឹងការបង្ក្រាប និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម

(គ) ប្រតិកម្មយោងទៅតាមគុណភាពពិសេសនៃករណីនីមួយៗ ជាគូនឹងប្រតិកម្មយោងទៅតាមការការពារ សង្គមទូទៅ ។

(ឃ) ការធ្វើអោយរអាជាទូទៅជាគូនឹងការធ្វើអោយបុគ្គលដែលមានសមត្ថភាពធ្វើអ្វីមួយកើត ។

ទំនាស់រវាងគំនិតទាំងនេះមានច្បាប់នៅក្នុងករណីយុវជនជាងក្នុងករណីមនុស្សពេញវ័យ ។ ដោយមានមូលហេតុ និង ប្រតិកម្មផ្សេងៗគ្នា ដែលសំដែងជានៃករណីរបស់យុវជន ការយកគំនិតមួយទៅជំនួសគំនិតមួយទៀត ក្លាយទៅជា ការចាក់ស្រេះយ៉ាងស្មុគ្រស្មាញ ។

វិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន មិនមានមុខងារដាក់កំណត់វិធានណាមួយដែល ត្រូវប្រតិបត្តិតាមទេ ប៉ុន្តែ មានមុខងារចង្អុលបង្ហាញវិធីណាមួយដែលទំនងជាស្របគ្នាច្រើននឹងគោលការណ៍ដែលទទួល យកបានជាអន្តរជាតិ ។ ដូច្នេះ ធាតុផ្សំសំខាន់ដូចបានកំណត់ក្នុងវិធាន ១៧.១ ជាពិសេស ក្នុងអនុកថាខ័ណ្ឌ (ក) និង (គ) ត្រូវបានគេយល់ថាជាគោលការណ៍ណែនាំជាក់ស្តែង ដែលនឹងធានាអោយមានចំណុចចាប់ផ្តើមរួម ។ បើគោលការណ៍ ទាំងនេះត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ហ្មត់ចត់ពីអាជ្ញាធរដែលពាក់ព័ន្ធ (សូមមើលវិធាន ៥) គោលការណ៍ទាំងនេះរួមចំណែក យ៉ាងសម្បើមក្នុងការធានាថា សិទ្ធិជាមូល

ដ្ឋានរបស់យុវជនត្រូវបានការពារជាពិសេស សិទ្ធិមូលដ្ឋាននៃការចំរើន លូតលាស់ផ្ទាល់ខ្លួន និង ការអប់រំ ។

វិធាន ១៧.១ (ខ) សឱ្យឃើញថា វិធីដោះស្រាយដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មមិនមែនជាវិធីសមស្របទេ ។ ចំណែកឯ ក្នុងករណីយុវជនពេញវ័យវិញ ហើយប្រហែលជាក្នុងករណីនៃបទល្មើសធ្ងន់ធ្ងររបស់យុវជនផងដែរ ការចាត់ការទៅតាម ទោសដែលយុវជនសមនឹងទទួល និងការដាក់ទណ្ឌកម្មជាការសងសឹកវិញអាចចាត់ទុកថាជាការគួរមួយដែរ ។ នៅក្នុង ករណីដែលយុវជនការពិចារណាយកវិធីនេះ ត្រូវតែយកជាធំផលប្រយោជន៍ការពារសុខមាលភាព និងអនាគតរបស់ យុវជនក្មេងៗ ។

ស្របគ្នានឹងសេចក្តីសំរេចលេខ ៨ នៃសមាជសហប្រជាជាតិលើកទី ៦ វិធាន ១៧.១ (ខ) លើកទឹកចិត្តអោយប្រើ វិធីជំនួសការដាក់ឃុំឃាំងក្នុងស្ថាប័នណាមួយឱ្យបានជាអតិប្បបរមាដែលអាចធ្វើបាន ដោយចាំចងក្នុងចិត្តនូវភាពចាំបាច់ ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីត្រូវការជាក់លាក់របស់មនុស្សក្មេង ។ ដូច្នេះ ការប្រើវិធីជំនួសដោយពេញទំហឹង ត្រូវធ្វើក្នុង វង្វង់នៃវិធីដាក់ទណ្ឌកម្មជំនួសដែលមាន ហើយត្រូវបង្កើតវិធីដាក់ទណ្ឌកម្មជំនួសថ្មីៗទៀត ដោយចងចាំក្នុងចិត្តនូវសុវត្ថិភាព សាធារណៈ ។ ការដោះលែងតាមបែបសាកល្បង ត្រូវសំរេចឱ្យក្នុងកំរិតធំធេង ដែលអាចធ្វើទៅបានតាមរយៈការព្យួរ ទោសដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌបញ្ជារបស់គណៈកម្មការដោះលែង ដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ និងការសំរេចដទៃផ្សេងៗទៀត ។

វិធាន ១៧.១ (គ) ត្រូវគ្នានឹងគោលការណ៍មួយនៃគោលការណ៍ណែនាំក្នុងសេចក្តីសំរេចលេខ ៤ នៃសមាជលើក ទី៦ ដែលមានគោលដៅចៀសវាងការដាក់គុកក្នុងករណីយុវជនលើកលែងតែគ្មានការឆ្លើយតបផ្សេងទៀត ដែលសមស្រប ដែលនឹងការពារសុវត្ថិភាពសាធារណៈ ។

បញ្ញត្តិដែលហាមប្រាមការផ្តន្ទាទោសដល់ជីវិតក្នុងវិធាន ១៧.២ ស្របគ្នានឹងមាត្រា ៦ កថាខ័ណ្ឌ ៥ នៃកតិកាសញ្ញា អន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និងនយោបាយ ។

បញ្ញត្តិប្រឆាំងនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្មដល់រូបរាងកាយស្របគ្នានឹងមាត្រា ៧ នៃកតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង នយោបាយ និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ស្តីពីការការពារមនុស្សទាំងអស់ពីការធ្វើទារុណកម្ម និងការប្រព្រឹត្តឃោរឃៅ បែបអមនុស្សជាតិ ឬដែលនាំអោយបាត់បង់តម្លៃជាមនុស្ស ព្រមទាំងអនុសញ្ញាប្រឆាំងទារុណកម្ម និងការផ្តន្ទាទោស ឬ ការប្រព្រឹត្ត

ទាំងឡាយដែលឃោរឃៅអមនុស្សធម៌ ឬដែលនាំអោយបាត់បង់តម្លៃជាមនុស្ស និងសេចក្តីព្រាងអនុសញ្ញា ស្តីពីសិទ្ធិកុមារ ។

អំណាចដើម្បីបញ្ឈប់នីតិវិធីនៅពេលណាមួយ (វិធាន ១៧.៤) គឺជាលក្ខណៈមួយដែលអន្ទោលតាមការចាត់ការ យុវទោសករ គឺផ្ទុយពីការចាត់មនុស្សពេញវ័យ ។ នៅពេលណាមួយកាលៈទេសៈអាចដឹងដល់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដែលនឹងនាំអោយការបញ្ឈប់អន្តរាគមន៍ទាំងស្រុង ទៅជាការសំរេចសេចក្តីល្អបំផុតសំរាប់រឿងរបស់យុវជន ។

១៨. វិធានការផ្សេងៗសំរេចសេចក្តី

១៨.១. វិធានការសំរេចសេចក្តីមួយចំនួនធំ ត្រូវមានសំរាប់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចប្រើ គឺអាចបត់បែនយកវិធាន ណាមួយប្រើក៏បាន ដើម្បីចៀសវាងការឃុំឃាំងទុកក្នុងស្ថាប័នណាមួយឱ្យបានជាអតិបរមា ដែលអាចធ្វើ ទៅបាន ។ វិធានការបែបនោះដែលខ្លះអាចជាវិធានការរួមបញ្ចូលគ្នារួមមាន ៖

(ក) ការថែទាំការណែនាំផ្លូវ និង បញ្ជាអោយតាមឃ្លាំមើល

(ខ) ការដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ

(គ) បញ្ជាអោយបំពេញសេវាកម្មសំរាប់ប្រយោជន៍សហគមន៍

(ឃ) ការពិន័យផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ការសងការខូចខាត និងការជួសជុលឡើងវិញ

(ង) ការកែប្រែនៅកំរិតមធ្យមបញ្ជាផ្សេងៗទៀតអោយយកទៅកែប្រែ

(ច) បញ្ជាអោយចូលរួមក្នុងការពិគ្រោះយោបល់ជាក្រុម និងសកម្មភាពស្រដៀងគ្នា

(ឆ) បញ្ជាទាក់ទងនឹងការដាក់អោយនៅជាមួយគ្រួសារផ្សេង សហគមន៍ដែលល្អ ឬបរិយាកាសអប់រំ ដទៃទៀត ។

(ជ) បញ្ជាផ្សេងៗទៀតដែលពាក់ព័ន្ធ ។

18.2> គ្មានយុវជនណាមួយត្រូវបានដកចេញពីការត្រួតពិនិត្យរបស់ឪពុកម្តាយទោះបីមួយផ្នែកក្តី ឬទាំងស្រុង ក្តី លើកលែងតែកាលៈទេសៈនៃករណីរបស់យុវជននោះជាការចាំបាច់ត្រូវធ្វើដូច្នេះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាន ១៨.១ ព្យាយាមរៀបរាប់ប្រតិកម្មខ្លះៗនៃប្រតិកម្មសំខាន់ៗ និង ការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលបានអនុវត្តកន្លងមក ហើយមកទល់ពេលនេះឃើញថាទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងប្រព័ន្ធ ច្បាប់ផ្សេងៗ ។ សរុបមកការទាំងនេះជាមតិល្អៗដែល សមនឹងធ្វើអោយរីកសាយ និងធ្វើអោយ ចំរើនតទៅទៀត ។ វិធាននេះមិនបានរៀបរាប់អំពីលក្ខណៈតំរូវដើម្បីរៀបចំ បុគ្គលិកទេ ព្រោះ មកពីអាចមានការខ្វះខាតបុគ្គលិក មិនគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងតំបន់ខ្លះ ។ តំបន់ទាំងនោះវិធានការ ដែលត្រូវ ការបុគ្គលិកតិចអាចត្រូវបានសាកល្បង ឬបង្កើតឡើងវិញ ។

ឧទាហរណ៍ ដែលផ្តល់ក្នុងវិធាន ១៨.១ មានចំណុចរួមធំបំផុតលើសហគមន៍ការពឹងផ្អែក លើ និងការអំពាវនាវដល់ សហគមន៍ដើម្បីអនុវត្តឱ្យបានប្រសិទ្ធិភាពនូវសេចក្តីសំរេចជំនួសការ ដាក់គុក ។ ការកែប្រែនៅទីកន្លែងសហគមន៍ផ្ទាល់ ជាវិធានការជាប្រពៃណីមួយ ដែលបានចាក់ ឬសក្នុងទិដ្ឋភាពយ៉ាងច្រើន ។ ឈរលើមូលដ្ឋាននេះ អាជ្ញាធរដែលពាក់ព័ន្ធ ត្រូវតែបានលើក ទឹកចិត្តអោយផ្តល់សេវាកម្មនៅសហគមន៍ផ្ទាល់ ។

វិធាន ១៨.២ ចង្អុលបញ្ជាក់សារសំខាន់នៃគ្រួសារដែលតាមមាត្រា ១០ កថាខ័ណ្ឌ ១ នៃ កតិកាសញ្ញាអន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិសេដ្ឋកិច្ច សង្គម និង វប្បធម៌ គឺជា "ក៏តាធម្មជាតិ និងគ្រឹះនៃ សង្គម " ។ នៅក្នុងគ្រួសារឪពុកម្តាយមិនមែន មានសិទ្ធិប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានការទទួលខុស ត្រូវក្នុងការបីបាច់រក្សា និង ត្រួតពិនិត្យកូនដែរ ។ ដូច្នេះ វិធាន ១៨.២ ដែលតំរូវអោយបំបែកកូន ពីឪពុកម្តាយ គឺជាវិធានការមួយដែលត្រូវធ្វើនៅគ្រាចុងក្រោយបង្អស់ ។ គេអាចពឹងផ្អែកលើ វិធានការនេះតែកាលណាដំណើររឿងអនុញ្ញាតអោយប្រកាន់យកជំហរតឹងរឹងនេះ (ឧទាហរណ៍ ការបំពាបំពានលើ កុមារ) ។

១៩. ការដាក់ក្មេងឱ្យនៅក្នុងស្ថាប័នមួយត្រូវអនុវត្តឱ្យតិចបំផុតដែលអាចធ្វើបាន

១៩.១. ការដាក់យុវជននៅក្នុងស្ថាប័នមួយ ជានិច្ច ជាសេចក្តីសំរេចចុងក្រោយបង្អស់ និង សំរាប់រយៈពេល អប្បបរមាដែលចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ឧក្រិដ្ឋវិទ្យាជឿនលឿន និយមគាំទ្រការកែប្រែនៅក្រៅស្ថាប័នជាជាងការកែប្រែនៅក្នុងស្ថា ប័ន ។ គេសង្កេត ឃើញមានការខុសគ្នាតិចណាស់ ឬគ្មានតែម្តងរវាងជោគជ័យនៃការដាក់យុវ ជនក្នុងស្ថាប័ន និងការដាក់នៅក្រៅស្ថាប័ន ។ ឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានជាច្រើនលើបុគ្គលម្នាក់ ដែល

បាក់ដូចជាមិនអាចចៀសវាងបាននៅក្នុងបរិយាកាសស្ថាប័នដាក់ស្តែងមាន លប់លើកិច្ចប្រឹងប្រែងកែប្រែ ។ ការនេះពិតដូច្នេះ ជាពិសេសក្នុងករណីយុវជនដែលងាយនឹងទទួលឥទ្ធិពលអវិជ្ជមាន ។ ជាងនេះទៅទៀត ផលអវិជ្ជមានមិនត្រឹមតែបណ្តាលមកពីការបាត់បង់សេរីភាពប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ក៏បណ្តាលមកពីការ បែកចេញពីបរិយាកាសធម្មតារបស់សង្គមដែរ ហើយផលអវិជ្ជមានទាំងនេះពិតជាធ្ងន់ធ្ងរសំរាប់យុវជនជាមនុស្សពេញវ័យ ដោយមកពីដំណាក់កាលដំបូងនៃការចំរើនលូតលាស់របស់គេ ។

វិធាន ១៩ សំដៅដល់ការដាក់កំរិតលើការដាក់យុវជនក្នុងស្ថាប័នក្នុងទិដ្ឋភាពពីរយ៉ាង ៖ ទៅតាមបរិមាណ ("វិធាន ការចុងក្រោយបង្អស់ ") និងទៅតាមពេលវេលា ("រយៈពេលអប្បបរមាដែលចាំបាច់ ") ។ វិធានទី ៩ ឆ្លុះបញ្ចាំង គោលការណ៍មួយនៃគោលការណ៍មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីសំរេចលេខ ៤ នៃសមាជលើកទី ៦ នៃអង្គការសហប្រជាជាតិ ៖ យុវទោសករមិនត្រូវដាក់គុកទេ លើកលែងតែគ្មានវិធានការណាផ្សេងទៀតណាដែលសមស្រប ។ ដូច្នេះ វិធាននេះអំពាវនាវថា ប្រសិនបើយុវជនម្នាក់ត្រូវយកទៅដាក់ឃុំឃាំងក្នុងស្ថាប័នមួយ ការបាត់បង់សេរីភាពរបស់យុវជននោះ គួរ ដកហូតក្នុងកំរិតមួយ ដែលតិចបំផុតដែលអាចធ្វើបាន ដោយមានការរៀបចំជាពិសេសសំរាប់ឃុំខ្លួនយុវជន ហើយដោយ ចងចាំក្នុងចិត្តអំពីភាពខុសគ្នាអំពីប្រភេទនៃជនល្មើស បទល្មើស និង ស្ថាប័ន ។ តាមពិតទៅគេត្រូវផ្តល់អាទិភាពដល់ ស្ថាប័ន "ចំហរ " ខ្ពស់ជាងស្ថាប័នដែល "បិទ " ។ តមកទៀតទីកន្លែងឃុំឃាំងនោះត្រូវមានលក្ខណៈជាទីកន្លែងកែប្រែ ឬ អប់រំជាជាងទីកន្លែងដែលមានប្រភេទជាពន្ធនាគារ ។

២០. ការចៀសវាងពន្យាពេលមិនចាំបាច់

២០.១. ករណីនីមួយៗត្រូវចាត់ការអោយរួសរាន់ ចាប់ពីទីដោយគ្មានការពន្យាពេលដែលមិនចាំបាច់ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ការដំណើរការរួសរាន់នៃនីតិវិធីជាផ្លូវការ ក្នុងករណីយុវជនគឺជារឿងដែលត្រូវចាប់អារម្មណ៍ជាទីបំផុត ។ បើពុំ ដូច្នោះទេ ដំណើរការល្អនៃនីតិវិធី និងការសំរេចសេចក្តីអាចនឹងថ្លោះធ្លោយបាន ។ ដោយសារពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅ យុវជននឹងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពមួយរិតតែលំបាកខ្លាំងឡើង (ប្រសិនបើមិនមែនមិនអាច) ក្នុងការកំណត់ទំនាក់ទំនងនីតិវិធី និង សេចក្តីសំរេចទៅនឹងបទល្មើសទាំងផ្លូវបញ្ញា និងទាំងផ្លូវចិត្តសាស្ត្រ ។

២១. ការកត់ត្រារឿង

២១.១. ការកត់ត្រារឿងរបស់យុវទោសករ ត្រូវរក្សាទុកជាសំងាត់បំផុត ហើយមិនត្រូវអោយភាគីទីបីដឹងផង ។ សិទ្ធិមើលសេចក្តីកត់ត្រានោះ ត្រូវកំរិតចំពោះតែជនណាដែលពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងសេចក្តីសំរេច រឿងនោះ ឬជនដទៃទៀតដែលបានការអនុញ្ញាតត្រឹមត្រូវ ។

២១.២. ការកត់ត្រារឿងរបស់យុវទោសករ មិនត្រូវយកមកប្រើក្នុងនីតិវិធីសំរាប់មនុស្សពេញវ័យនៅក្នុងករណី ក្រោយៗមកទៀត ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងជនល្មើសដដែលទេ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាននេះព្យាយាមសំរេចបានតុល្យភាពរវាងផលប្រយោជន៍ទំនាស់គ្នាជាប់ទាក់ទងនឹងសេចក្តីកត់ត្រា ឬឯកសារ និងអាជ្ញាធរដទៃទៀត ក្នុងការត្រួតពិនិត្យអោយបានល្អប្រសើរឡើងផ្ទុយនឹងផលប្រយោជន៍របស់យុវទោសករ ។ (សូមមើលវិធានទី ៨ ផងដែរ) ។ ជនដទៃទៀតដែលបានអនុញ្ញាតត្រឹមត្រូវ ៉ ជាទូទៅរួមបញ្ចូលជាអាទិ៍អ្នកស្រាវជ្រាវ ។

២២. ការទាមទារអោយមានភាពជាអ្នកវិជ្ជាជីវៈ និងការហ្វឹកហ្វឺន

២២.១. ការអប់រំវិជ្ជាជីវៈ ការហ្វឹកហ្វឺននៅពេលបំពេញតួនាទីនៅក្នុងក្រសួង វគ្គសិក្សាវិក្រិតការ និងវិធីបង្រៀន ដទៃទៀត ដែលសមស្របត្រូវយកមកប្រើ ដើម្បីបង្កើតនិងថែបំប៉នសមត្ថភាពវិជ្ជាជីវៈដែលចាំបាច់ដល់ បុគ្គលិក ដែលទាក់ទិននឹងករណីយុវជន ។

២២.២. សមាសភាពបុគ្គលិកខាងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ត្រូវអោយស្របគ្នានឹងភាពចំរុះនៃយុវជន ដែលចូលមក ទាក់ទិននឹងប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌យុវជន ។ ត្រូវប្រឹងប្រែងធានាអោយស្ត្រី និងជនជាតិភាគតិចមានតួនាទីជា តំណាងសមរម្យនៅក្នុងទីភ្នាក់ងារខាងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

អាជ្ញាធរដែលមានសមត្ថកិច្ចសំរាប់ការសំរេចសេចក្តីអាចជាមនុស្សដែលមានប្រវត្តិខុសៗគ្នា (មន្ត្រីតុលាការនៅក្នុង ចក្រភពអង់គ្លេស និងអៀឡង់ខាងជើង និងក្នុងតំបន់នានាដែលទទួលឥទ្ធិពលពីប្រព័ន្ធច្បាប់ Common Law ។ ចៅក្រមដែលទទួលការហ្វឹកហ្វឺនខាងច្បាប់ក្នុងប្រទេសដែលប្រើច្បាប់រ៉ូម៉ាំង និង តំបន់ដែលទទួលឥទ្ធិពលពីប្រទេស ទាំងនោះ ។ និងនៅទីកន្លែងផ្សេងទៀត ដែលមានទីប្រឹក្សាប្រជាជន ឬអ្នកច្បាប់ដែលជ្រើសតាំង ឬតែងតាំងសមាជិក របស់គណៈកម្មការសហគមន៍ ។ល។) ។ ចំពោះអាជ្ញាធរទាំងអស់នេះ យ៉ាងហោចបំផុតត្រូវមានការហ្វឹកហ្វឺនខាងច្បាប់ សង្គមវិទ្យា ចិត្តវិទ្យា ឧក្រិដ្ឋវិទ្យា និង វិទ្យាសាស្ត្រខាងប្រតិកម្ម ។ ត្រូវចាត់ទុករឿងនេះជារឿងសំខាន់ ដូចគ្នានឹង ឯកទេសកម្ម នៃអង្គការ និង ឯករាជ្យភាពនៃអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ។

ចំពោះអ្នកធ្វើការបំរើសង្គម និង មន្ត្រីខាងសំរេចការដោះលែងមានលក្ខខ័ណ្ឌការទាមទារអោយមានឯកទេសកម្ម ជាលក្ខខ័ណ្ឌដំបូងសំរាប់បំពេញមុខងារទាក់ទិននឹងយុវទោសករនោះ គឺប្រហែលជាមិនអាចធ្វើទៅរួចទេ ។ ដូច្នេះ ការ បង្ហាត់បង្រៀននៅពេលកំពុងបំពេញកិច្ចការគឺជាគុណសម្បត្តិទាបបំផុតដែលត្រូវបំពេញ ។

គុណសម្បត្តិខាងវិជ្ជាជីវៈ គឺជាធាតុផ្សំដ៏សំខាន់ក្នុងការធានាការគ្រប់គ្រងដោយឥតលំអៀង និងមានប្រសិទ្ធិភាព ក្នុងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ។ យោងទៅតាមលក្ខណៈនេះ ចាំបាច់ត្រូវកែលំអរបៀបជ្រើសរើសបុគ្គលិក ការតម្លើងយសសក្តិ និងការហ្វឹកហ្វឺនខាងវិជ្ជាជីវៈដល់ពួកគេ និងចាំបាច់ត្រូវផ្តល់អោយអ្នកទាំងនេះនូវមធ្យោបាយចាំបាច់ ដើម្បីអោយគេអាច បំពេញមុខងាររបស់គេអោយបានត្រឹមត្រូវ ។

ការរើសអើងទាំងអស់ផ្នែកនយោបាយ សង្គម ភេទ ពូជសាសន៍ សាសនា វប្បធម៌ និងប្រភេទរើសអើងដទៃៗ ទៀត នៅក្នុងការជ្រើសរើសការតែងតាំង និង ការតម្លើងយសសក្តិដល់បុគ្គលិកផ្នែកយុត្តិធម៌ យុវជនត្រូវចៀសវាងដើម្បី អោយសំរេចបាននូវភាពមិនលំអៀងក្នុងការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ។ ការនេះត្រូវបានស្នើឡើងដោយសមាជ លើកទី៦។ ជាងនេះទៅទៀត សមាជលើកទី ៦ អំពាវនាវអោយរដ្ឋជាសមាជិកធានាការ ការចាត់ទុកស្ត្រីអោយបានស្មើ ភាពគ្នា និង ដោយសមរម្យជាបុគ្គលិកសំរាប់វិស័យយុត្តិធម៌ខាងព្រហ្មទណ្ឌ និងបានលើកមតិស្នើអោយប្រកាន់យកវិធាន ការពិសេសៗ ដើម្បីជ្រើសរើស ហ្វឹកហ្វឺន និង ជួយសំរួលការតម្លើង យសសក្តិដល់បុគ្គលិកស្ត្រីភេទនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង វិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ។

ផ្នែកទី ៤

ការគ្រប់គ្រងក្រៅស្ថាប័ន

២៣. ការអនុវត្តន៍សេចក្ដីសំរេចឱ្យមានប្រសិទ្ធិភាព

២៣.១. ត្រូវធ្វើបទបញ្ញត្តិសមស្របសំរាប់អនុវត្តបញ្ជារបស់អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដូចបានពោលក្នុងវិធាន ១៤.១ ខាងលើ ដោយអាជ្ញាធរនោះខ្លួនឯងតែម្ដង ឬ ដោយអាជ្ញាធរដទៃទៀតទៅតាមកាលៈទេសៈគួរ ។

២៣.២. បទបញ្ញត្តិនោះត្រូវរួមបញ្ចូលអំណាច ដើម្បីកែប្រែបញ្ជាស្រេចតែអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចយល់ឃើញថា ជាការចាំបាច់ទៅតាមពេលវេលា ហើយ ល្គឹកណាតែការកែប្រែនោះធ្វើស្របទៅតាមគោលការណ៍ដែល មាននៅក្នុងវិធាន នានានៃឧបករណ៍នេះ ។

សេចក្ដីអធិប្បាយ

ការសំរេចសេចក្ដីនៅក្នុងករណីយុវជនមាននិន្នាការជះឥទ្ធិពលលើជីវភាពរបស់ជនល្មើស សំរាប់រយៈពេលយូរជាង ករណីរបស់មនុស្សពេញវ័យ ។ ដូច្នេះ ជាការសំខាន់អាជ្ញាធរមាន សមត្ថកិច្ច ឬអង្គការឯករាជ្យមួយ (គណៈកម្មការ ដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ ការិយាល័យ ដោះលែងសាកល្បងស្ថាប័ន សុខមាលភាពយុវជន ឬ ស្ថាប័នដទៃទៀត) ដែលមានគុណ សម្បត្តិស្មើនឹងអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចដែលសំរេចសេចក្ដីពីដំបូង ត្រូវតាមដានមើលការអនុវត្តន៍ សេចក្ដី សំរេចនោះ ។ នៅប្រទេសខ្លះចៅក្រមអនុវត្តទោសត្រូវបានដាក់ឱ្យបំពេញកិច្ចការនេះ ។

សមាសភាពអំណាច និងមុខងាររបស់អាជ្ញាធរត្រឹមតែបត់បែន ។ ទាំងនេះត្រូវបាន ពិពណ៌នាក្នុងន័យទូលំទូលាយ នៅក្នុងវិធាន ២៣ ដើម្បីធានាការទទួលយកបានយ៉ាងទូលំ ទូលាយ ។

២៤. ការផ្ដល់ជំនួយដែលត្រូវការ

២៤.១. ត្រូវប្រឹងប្រែងផ្ដល់ជំនួយចាំបាច់ដល់យុវជននៅគ្រប់ដំណាក់កាលទាំងអស់នៃ នីតិវិធី ដូចជាទីកន្លែង ស្នាក់នៅ ការអប់រំ ឬការហ្វឹកហ្វឺនវិជ្ជាជីវៈ ការងារ ឬ

ជំនួយដទៃទៀតដែលមានប្រយោជន៍ និងយកទៅ ប្រើការបាន ដើម្បីជួយសំរួលដំណើរការស្តារនីតិសម្បទាឡើងវិញ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ការលើកស្ទួយសុខមាលភាពរបស់យុវជន គឺជាការត្រូវពិចារណាអោយបានជិតដល់ ។ ដូច្នេះ វិធាន ២៤ សង្កត់លើ សារៈសំខាន់នៃការផ្តល់កន្លែងសេវាកម្ម និង ជំនួយដទៃទៀតដែលចាំបាច់ ដែលអាចលើកតម្កើងឧត្តមប្រយោជន៍របស់ យុវជននៅក្នុងដំណើរការស្តារនីតិសម្បទាឡើងវិញ ។

២៥. កំណែនអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត និង សេវាកម្មដទៃទៀតនៃសហគមន៍

២៥.១. អ្នកស្ម័គ្រចិត្ត អង្គការស្ម័គ្រចិត្ត ស្ថាប័នមូលដ្ឋាន និង ធនធានដទៃទៀតរបស់សហគមន៍ ត្រូវប្រមូលមក ដើម្បីជាវិភាគទានមានប្រសិទ្ធិភាពដើម្បីស្តារនីតិសម្បទាអោយយុវជនឡើងវិញ នៅក្នុងបរិយាកាសមួយ នៃសហគមន៍ ហើយបើអាចធ្វើបាននៅក្នុងចង្កោមគ្រួសារ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

វិធាននេះឆ្លុះបញ្ចាំងសេចក្តីត្រូវការ តំរង់ទិសសំរាប់ស្តារនីតិសម្បទាដល់យុវទោសករនៅគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ។ សហប្រតិបត្តិការជាមួយសហគមន៍ គឺជាការចាំបាច់ខានមិនបានប្រសិនបើគេត្រូវអនុវត្តសេចក្តីណែនាំរបស់អាជ្ញាធរមាន សមត្ថកិច្ចអោយមានប្រសិទ្ធិភាព ។ អ្នកស្ម័គ្រចិត្ត និង សេវាកម្មស្ម័គ្រចិត្តបានបង្ហាញអោយឃើញថា ជាធនធានដ៏មាន តម្លៃ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះគេប្រើមិនទាន់ដល់កំរិតនៅក្នុងពេលខ្លះ សហប្រតិបត្តិការរបស់អតីតជនល្មើស (រួមមានអតីត អ្នកញៀនថ្នាំ) អាចជាជំនួយដ៏ធំ ។

វិធាន ២៥ មានប្រភពចេញមកពីគោលការណ៍ដែលចែងក្នុងវិធាន ១.១ ដល់ ១.៦ និង អនុវត្តតាមបញ្ញត្តិដែល ពាក់ព័ន្ធនៃអនុសញ្ញាអន្តរជាតិ ស្តីពីសិទ្ធិពលរដ្ឋ និង នយោបាយ ។

ផ្នែកទី ៥

ការគ្រប់គ្រងនៅក្នុងស្ថាប័ន

២៦. គោលដៅនៃការគ្រប់គ្រងក្នុងស្ថាប័ន

២៦.១. គោលដៅនៃការហ្វឹកហ្វឺន និងគ្រប់គ្រងយុវជន ដែលដាក់អោយនៅក្នុងស្ថាប័ន គឺដើម្បីផ្តល់ការថែទាំ ការការពារ ការអប់រំ និងជំនាញខាងវិជ្ជាជីវៈ ក្នុងទស្សនៈជួយពួកគេអោយទទួលយកតួនាទីស្ថាបនា និង មានប្រយោជន៍នៅក្នុងសង្គម ។

២៦.២. យុវជននៅក្នុងស្ថាប័នត្រូវទទួលការថែទាំ ការការពារ និង ការជួយឧបត្ថម្ភទាំងអស់ដែលចាំបាច់ដូចជា ការជួយឧបត្ថម្ភខាងការអប់រំវិជ្ជាជីវៈ ចិត្តសាស្ត្រ ពេទ្យ និងកាយសម្ព័ន្ធ ដែលយុវជនទាំងនោះអាចត្រូវ ការ ព្រោះមកពីអាយុ ភេទ និង បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គេ និង ក្នុងផលប្រយោជន៍នៃការចំរើន លូតលាស់ទាំងមូលរបស់គេ ។

២៦.៣. យុវជននៅក្នុងស្ថាប័នត្រូវទុកនៅដោយឡែកពីមនុស្សពេញវ័យ ហើយឃុំទុកក្នុងស្ថាប័នដោយឡែកមួយ ឬនៅក្នុងផ្នែកណាមួយដោយឡែកនៃស្ថាប័នដែលដាក់មនុស្សពេញវ័យដែរនោះ ។

២៦.៤. យុវទោសករជានារី ដែលដាក់អោយនៅក្នុងស្ថាប័នមួយសមនឹងទទួលបាននូវការយកចិត្តទុកដាក់ ជាពិសេស ដោយសារសេចក្តីត្រូវការ និង បញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។ ទោះជាក្នុងករណីណាក៏ដោយ គេ មិនត្រូវទទួលការថែទាំ ការការពារ ការជួយឧបត្ថម្ភការគ្រប់គ្រង និងការហ្វឹកហ្វឺនតិចជាងយុវទោសករ ជាបុរសឡើយ ។ ត្រូវធានាអោយមានការគ្រប់គ្រងដ៏សមរម្យសំរាប់អ្នកទាំងនោះ ។

២៦.៥. ក្នុងផលប្រយោជន៍ និង សុខមាលភាពរបស់យុវជន ដែលជាប់នៅក្នុងស្ថាប័នមួយ ឪពុកម្តាយ ឬ អាណាព្យាបាលរបស់គេ ត្រូវមានសិទ្ធិចូលជួបជាមួយគេ ។

២៦.៦. សហប្រតិបត្តិការអន្តរក្រសួង អន្តរមន្ទីរ ត្រូវតែបានជំរុញឱ្យមានក្នុងគោលបំណងផ្តល់ការហ្វឹកហ្វឺនខាង ការសិក្សាគ្រប់គ្រាន់ ឬប្រសិនបើសមស្របការហ្វឹកហ្វឺនវិជ្ជាជីវៈដល់យុវជនដែលជាប់នៅក្នុងស្ថាប័ន ក្នុង ទស្សនៈធានាថា ពួកគេមិនបាត់បង់អត្ថប្រយោជន៍នៃការអប់រំនៅពេលគេចេញពីស្ថាប័ននោះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

គោលដៅនៃការគ្រប់គ្រងក្នុងស្ថាប័ន ដូចបានចែងក្នុងវិធាន ២៦.១ និង ១៦.២ នឹងអាចទទួលយកបានចំពោះ ប្រព័ន្ធណាមួយ និងសង្គមវប្បធម៌ណាមួយ ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅគ្រប់ទីកន្លែងគេ

មិនបានដល់គោលដៅនេះទេ ហើយមានកិច្ចការ ច្រើនទៀត ដែលត្រូវធ្វើដើម្បីអោយបានសំរេចគោលដៅនេះ ។

ការជួយឧបត្ថម្ភផ្នែកពេទ្យ និងចិត្តសាស្ត្រ ជាពិសេសមានសារៈសំខាន់ជាទីបំផុតសំរាប់អ្នកញៀនថ្នាំ មនុស្សក្មេង ហឹង្សា និងវិបត្តិស្មារតីដែលជាប់នៅក្នុងស្ថាប័ន ។

ការចៀសវាងឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានពីជនល្មើសពេញវ័យ និងវិធានការការពារសុខុមាលភាពរបស់យុវជននៅក្នុងបរិយា កាសនៃស្ថាប័នមួយ ដូចបានចែងក្នុងវិធាន ២៦.៣ គឺស្របនឹងគោលការណ៍មួយនៃគោលការណ៍ណែនាំជាមូលដ្ឋាននៃ វិធានក្រុងប៉េកាំងនេះ ដូចបានកំណត់ដោយសមាជលើកទី៦ ក្នុងសេចក្តីសំរេចលេខ ៤ នៃសមាជ ។ វិធាននេះ មិនរាំង រដ្ឋទាំងឡាយអោយចាត់វិធានការដទៃៗទៀត ប្រឆាំងនឹងឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានរបស់ជនល្មើសពេញវ័យទេ គឺរដ្ឋអាចចាត់វិធាន ការយ៉ាងហោចណាស់មានប្រសិទ្ធិភាពដូចវិធានការដែលបញ្ជាក់ក្នុងវិធាននេះដែរ ។(សូមមើលវិធាន ១៣.៤) ។

វិធាន ២៦.៤ ឆ្លើយតបចំពោះហេតុដែលចែងថា ជនល្មើសជាស្ត្រីតាមធម្មតា ទទួលការយកចិត្តទុកដាក់តិចជាងជន ល្មើសបុរស ដូចបានគូសបញ្ជាក់ដោយសមាជលើកទី៦ ។ ជាពិសេសសេចក្តីសំរេចលេខ ៩ នៃសមាជលើកទី ៦ អំពាវនាវ សុំអោយមានការគ្រប់គ្រងសមរម្យចំពោះជនល្មើសជាស្ត្រីនៅរាល់ដំណាក់កាល នៃដំណើរការយុត្តិធម៌ខាងព្រហ្មទណ្ឌ និងសុំអោយមានការយកចិត្តទុកដាក់ ជាពិសេសដល់បញ្ហា និងសេចក្តីត្រូវការពិសេសរបស់គេក្នុងពេលជាប់ឃុំឃាំង ។ ជាងនេះទៅទៀត វិធាននេះ ក៏បានពិចារណាស្របតាមសេចក្តីថ្លែងការក្រុងការ៉ាកាស់ នៃសមាជលើកទី ៦ ដែលជាអាទិ៍ អំពាវនាវ សុំអោយមានការគ្រប់គ្រង និងយកចិត្តទុកដាក់ស្មើគ្នានៅក្នុងការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌ព្រហ្មទណ្ឌ និងប្រវត្តិ នៃសេចក្តី ថ្លែងការស្តីពីការបំបាត់ការរើសអើងប្រឆាំងនឹងស្ត្រី និងអនុសញ្ញាស្តីពីការបំបាត់រាល់ទំរង់ទាំងអស់នៃការរើស អើងប្រឆាំងនឹងស្ត្រី ។

សិទ្ធិចូលជួបយុវជន (វិធាន ២៦.៥) ស្របតាមបញ្ញត្តិនៃវិធាន ៧.១, ១០.១, ១៥.២ និង ១៨.២ ។ សហប្រតិបត្តិ ការអន្តរក្រសួង និងអន្តរមន្ទីរ (វិធាន ២៦.៦) មានសារៈសំខាន់ ជាពិសេសក្នុងផលប្រយោជន៍ លើកតំកើងជាទូទៅនូវ គុណភាពនៃការគ្រប់គ្រង និងប្រឹកប្រឹនក្នុងស្ថាប័ន ។

២៧. ការអនុវត្តន៍បញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោសអនុម័តដោយអង្គការសហប្រជាជាតិ

២៧.១ បញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោស និងអនុសាស្ត្រដែលទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិនេះ ត្រូវ អនុវត្តន៍បានអោយតែទាក់ទង នឹងការគ្រប់គ្រងយុវទោសករ ស្ថិតក្នុងស្ថាប័នរួមមានយុវទោសករ ស្ថិត ក្នុងការឃុំឃាំង ដើម្បីរង់ចាំការវិនិច្ឆ័យ ។

២៨.២ ត្រូវប្រឹងប្រែងអនុវត្តន៍គោលការណ៍ដែលទាក់ទង ដែលចែងក្នុងបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់ គ្រប់ គ្រងអ្នកទោសក្នុងកំរិតទូលំទូលាយជាទីបំផុត ដែលអាចធ្វើបាន ដើម្បីបំពេញសេចក្តីត្រូវការផ្សេងៗ របស់យុវជនស្របតាមអាយុ ភេទ និង បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គេ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

បញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់គ្រប់គ្រងអ្នកទោសស្ថិតក្នុងចំណោមឧបករណ៍ដំបូងដែលមានប្រភេទបែបនេះ ដែលនឹងប្រកាសអោយប្រើដោយសហប្រជាជាតិ ។ មានការព្រមព្រៀងជាទូទៅថា ឧបករណ៍ទាំងនេះមានឥទ្ធិពលទូ ទាំងពិភពលោក ។ ទោះបីជានៅមានប្រទេសដែលមានគំនិតត្រឹមតែចង់អនុវត្តជាងអនុវត្តតែម្តងនោះក៏ដោយ បញ្ញត្តិជា បទដ្ឋានអប្បបរមាទាំងនេះ នៅតែមានឥទ្ធិពលសំខាន់ក្នុងការគ្រប់គ្រង ប្រកបដោយមនុស្សធម៌ និងសមធម៌នូវស្ថាប័ន កែប្រែ ។

ការការពារសំខាន់ខ្លះដែលគ្របដណ្តប់លើយុវជនទោសករ ជាប់ក្នុងស្ថាប័នដែលមានចែងក្នុងបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានសំរាប់ គ្រប់គ្រងអ្នកទោស (ទីកន្លែងស្នាក់នៅ ស្ថាបត្យកម្ម ប្រដាប់ប្រដាដេក សំលៀកបំពាក់ ការទាមទារ និងសំណូមពរ ការ ជួបជាមួយអ្នកនៅខាងក្រៅ ចំណីអាហារ ការថែទាំខាងពេទ្យ សេវាកម្មសាសនា ការបំបែកការស់នៅពីគ្នាទៅតាមអាយុ ការ រៀបចំបុគ្គលិកការងារ ។ល។) ដូចគ្នានឹងបញ្ញត្តិទាក់ទងនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងការប្រៀនប្រដៅ និងការកំរិតលើ ជនល្មើសប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដែរ ។ ជាការមិនសមស្របដែលគេត្រូវកែប្រែបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បបរមាទាំងនោះ យោលទៅតាមលក្ខណៈពិសេសនៃស្ថាប័នសំរាប់យុវទោសករនៅក្នុងវង្វង់វិសាលភាព នៃវិធានជាបទដ្ឋានអប្បបរមា សំរាប់គ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌យុវជន ។

វិធាន ២៧ ផ្តោតលើលក្ខខ័ណ្ឌតម្រូវចាំបាច់សំរាប់យុវជនជាប់ក្នុងស្ថាប័ន (វិធាន ២៧.១) ព្រមទាំងផ្តោតលើ សេចក្តីត្រូវការផ្សេងៗស្របទៅតាមអាយុ ភេទ និង បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់

គេ (វិធាន ២៧.២) ។ ដូច្នេះគោលដៅនិង ខ្លឹមសារនៃវិធានការនេះ ទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ជាមួយនឹងបញ្ញត្តិដែលពាក់ព័ន្ធនៃបញ្ញត្តិជាបទដ្ឋានអប្បរបមាសំរាប់ គ្រប់គ្រងអ្នកទោស ។

២៨. ការស្វែងរកជាញឹកញាប់និងដំបូងនៃការដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ

២៨.១ ការដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌចេញពីស្ថាប័នមួយ ត្រូវស្វែងរកដោយអាជ្ញាធរសមស្របអោយបាន ជាអតិបរមាដែលអាចធ្វើបាន ហើយការដោះលែងនេះ ត្រូវសំរេចអោយបានដំបូងដៃបំផុតដែលអាចធ្វើបាន។

២៨.២ យុវជនដែលត្រូវបានដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌចេញពីស្ថាប័នមួយត្រូវទទួលបានការជួយឧបត្ថម្ភ និង ការត្រួតពិនិត្យដោយអាជ្ញាធរសមស្រប ហើយត្រូវទទួលកិច្ចគាំទ្រពេញទំហឹងពីសហគមន៍ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

អំណាចចេញបញ្ជាអោយដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ ស្ថិតនៅលើអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ដូចបានបញ្ជាក់ក្នុង វិធាន ១៤.១ ឬនៅលើអាជ្ញាធរដទៃទៀតខ្លះ ។ ក្នុងទស្សនេះជាការគ្រប់គ្រាន់ដែលគេត្រូវប្រើពាក្យ " សមស្រប " ជា ជាងប្រើពាក្យអាជ្ញាធរ "មានសមត្ថកិច្ច " ។

បើកាលៈទេសៈអនុញ្ញាតអោយ គួរជ្រើសរើយកការដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌ ជាជាងការអោយនៅជាប់ទោស នៅក្នុងស្ថាប័នរហូតដល់ចប់ ។ អាស្រ័យលើភស្តុតាងថា មានការជឿនលឿនគួរជាទីពេញចិត្តឆ្ពោះទៅរកនីតិសម្បទា ជនល្មើសអាចដោះដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌបាននៅពេលណាដែលអាចធ្វើបាន ទោះបីជាជនល្មើសនោះ ត្រូវចាត់ទុកថា គ្រោះថ្នាក់នៅពេលដាក់ក្នុងស្ថាប័នក៏ដោយ ។ ដូចគ្នានឹងការដោះលែងដោយសាកល្បងដែរ ការដោះលែងមានលក្ខខ័ណ្ឌ នេះ អាចស្រ័យលើការបំពេញលក្ខខ័ណ្ឌតម្រូវគួរជាទីពេញចិត្ត ដែលអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធបានដៅបញ្ជាក់សំរាប់រយៈពេល មួយសំរាប់ធ្វើការសំរេចចិត្ត ឧទាហរណ៍ ទាក់ទងនឹង " កិរិយាមារយាទល្អ" របស់ជនល្មើសការចូលក្នុងកម្មវិធីបំរើ សហគមន៍ ការអោយនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលសំរាប់ហាត់រៀនរស់ឡើងវិញ ។ ល។

ក្នុងករណីជនល្មើសដែលត្រូវបានដោះលែងដោយមានលក្ខខ័ណ្ឌចេញពីស្ថាប័នមួយ ត្រូវផ្តល់ការជួយឧបត្ថម្ភ និង ការត្រួតពិនិត្យមើលពីសំណាក់មន្ត្រីត្រួតមើលការសាកល្បងដោះលែង ឬ មន្ត្រីដទៃទៀត (ជាពិសេសក្នុងករណីមិនទាន់ សំរេចអោយមានការដោះលែងសាកល្បង) ហើយត្រូវមានការលើកទឹកចិត្តអោយមានការគាំទ្រពីសហគមន៍ ។

២៩. ការរៀបចំអោយមានការគ្រប់គ្រងពាក់កណ្តាលស្ថាប័ន

២៩.១ ត្រូវប្រឹងប្រែងធ្វើការរៀបចំអោយមានការគ្រប់គ្រងពាក់កណ្តាលស្ថាប័ន ដូចជា មជ្ឈមណ្ឌលសំរាប់ ហាត់រៀន រស់ឡើងវិញ មជ្ឈមណ្ឌលអប់រំ មជ្ឈមណ្ឌលហ្វឹកហ្វឺននៅពេលថ្ងៃ និង ទីកន្លែងសមស្រប ដទៃទៀត ដែលអាចជួយអោយយុវជនបានចូលរស់នៅក្នុងសង្គមឡើងវិញដោយត្រឹមត្រូវ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

សារសំខាន់នៃការថែទាំបន្ទាប់ពីរយៈពេលជាប់នៅក្នុងស្ថាប័ន មិនត្រូវមើលស្រាលទេ ។ វិធាននេះសង្កត់លើភាព ចាំបាច់នៃការបង្កើតបណ្តាញទីកន្លែងពាក់កណ្តាលស្ថាប័ន ។

វិធាននេះ ក៏សង្កត់លើការទាមទារអោយមានទីកន្លែងផ្សេងៗខុសៗគ្នា ដើម្បីអោយស្របតាមសេចក្តីត្រូវការ ផ្សេងៗគ្នានៃយុវទោសករ ដែលចូលមករួមរស់ក្នុងសង្គមឡើងវិញ និង ដើម្បីផ្តល់សេចក្តីណែនាំ និង កិច្ចគាំទ្រអោយបាន សមស្របទៅតាមការផ្លាស់ប្តូរចនាសម្ព័ន្ធសហគមន៍ ដែលជាជំហានសំខាន់ឆ្ពោះទៅរកការរួមរស់ក្នុងសង្គមឡើងវិញ ដោយជោគជ័យ ។

ផ្នែកទី ៦

ការស្រាវជ្រាវ ការធ្វើផែនការ
ការកំណត់គោលនយោបាយ និង ការវាយតម្លៃ

៣០. ការស្រាវជ្រាវជាមូលដ្ឋានសំរាប់ធ្វើផែនការ ការកំណត់គោលនយោបាយនិងការវាយតម្លៃ

៣០.១ ត្រូវប្រឹងប្រែងរៀបចំ និងលើកស្ទួយការស្រាវជ្រាវចាំបាច់ដើម្បីជាមូលដ្ឋាន សំរាប់ការផែនការ និងការ កំណត់គោលនយោបាយអោយមានប្រសិទ្ធិភាព ។

៣០.២ ត្រូវប្រឹងប្រែងពិនិត្យមើល និងវាយតម្លៃក្នុងរយៈពេលទៀងទាត់នូវនិន្នាការបញ្ហា និងមូលហេតុ នៃយុវ ទោសកម្ម និងឧក្រិដ្ឋកម្ម ព្រមទាំងសេចក្តីត្រូវការសេចក្តីត្រូវការផ្សេងៗណាមួយរបស់យុវជនស្ថិតនៅ ក្នុងការឃុំឃាំង ។

៣០.៣ ត្រូវប្រឹងប្រែងបង្កើតយន្តការ ការស្រាវជ្រាវទៀតទាត់មួយ ដើម្បីវាយតម្លៃនៅខាងក្នុងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រង វិស័យយុត្តិធម៌យុវជន និងត្រូវប្រមូល និងវិភាគទិន្នន័យ និងពត៌មាន ដែលពាក់ព័ន្ធសំរាប់ការវាយតម្លៃ សមស្រប និងការកែលំអ និងកែទម្រង់ការគ្រប់គ្រងនៅពេលអនាគត ។

៣០.៤ ត្រូវធ្វើផែនការ និងអនុវត្តដោយមានរបៀបនូវការបំពេញសេវាកម្មនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងវិស័យយុត្តិធម៌ យុវជន ដែលទុកជាផ្នែកផ្សំនៃកិច្ចប្រឹងប្រែងអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

ការប្រើការស្រាវជ្រាវជាមូលដ្ឋានសំរាប់គោលនយោបាយយុត្តិធម៌យុវជន ដែលផ្អែកលើពត៌មានដែលប្រមូលបាន ត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាទូទៅថា ជាយន្តការសំខាន់មួយធ្វើអោយការអនុវត្តដើរទាន់ការជឿនលឿនខាងចំណេះដឹង និង ការអភិវឌ្ឍន៍កំពុងប្រព្រឹត្តទៅ និងការកែលំអប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌យុវជន ។ ការផ្តល់ពត៌មានទៅវិញទៅមករវាងការស្រាវ ជ្រាវ និងគោលនយោបាយមានសារសំខាន់ ពិសេសនៅក្នុងយុត្តិធម៌យុវជន ។ ដោយមានការផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងឆាប់រហ័ស និងញឹកញាប់នៅក្នុងរបៀបរស់នៅរបស់ក្មេងៗ និងនៅក្នុងទម្រង់ និងទំហំនៃឧក្រិដ្ឋកម្មយុវជន ការឆ្លើយតបផ្នែកសង្គម និងយុត្តិធម៌ចំពោះឧក្រិដ្ឋកម្មយុវជន និងយុវទោសកម្មក្លាយទៅជាការហួសសម័យយ៉ាងឆាប់សហ័ស និងមិនគ្រប់គ្រាន់ ដែរ ។

ដូច្នេះ វិធាន ៣០ កំណត់បទដ្ឋានសំរាប់រួមបញ្ចូលការស្រាវជ្រាវទៅក្នុងដំណើរនៃការកំណត់គោលនយោបាយ និង ការអនុវត្តនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌យុវជន ។ វិធាននេះ ទាញយកការយកចិត្តទុកដាក់ ជាពិសេសចំពោះការទាមទារ អោយមានការពិនិត្យសារឡើងវិញ និងការវាយតម្លៃជាប្រក្រតី នូវកម្មវិធី និងវិធានការដែលមានមកហើយ និងការ ទាមទារអោយមានការធ្វើផែនការនៅក្នុងបរិបទទូលំទូលាយនៃគោលដៅអភិវឌ្ឍន៍ទាំងមូល ។

ការវាយតម្លៃជាប្រចាំនូវសេចក្តីត្រូវការរបស់យុវជន ព្រមទាំងនិន្នការ និងបញ្ហាទោសកម្មជាការទាមទារមុនគេ សំរាប់កែលំអវិធីកំណត់គោលនយោបាយសមស្រប និងសំរាប់កំណត់ការធ្វើអន្តរាគមន៍គ្រប់គ្រាន់ក្នុងកំរិតផ្លូវការ និង ក្រៅផ្លូវការ ។ ក្នុងន័យនេះ ការស្រាវជ្រាវដោយមនុស្ស និងអង្គការឯករាជ្យ ត្រូវតែបានជួយសំរួលដោយទីភ្នាក់ងារ ដែលទទួលខុសត្រូវ ហើយការស្រាវជ្រាវនេះ អាចមានតម្លៃបើបាន និងយកចិត្តទុកដាក់លើទស្សនៈរបស់យុវជនទាំងឡាយ មិនត្រឹមយុវជនដែលមានបញ្ហាជាមួយប្រព័ន្ធយុត្តិធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ដំណើរការធ្វើផែនការត្រូវសង្កត់ជាពិសេសលើប្រព័ន្ធមានប្រសិទ្ធិភាព និងសមធម៌ខ្ពស់សំរាប់ការបំពេញសេវាកម្ម ចាំបាច់ ។ ឆ្ពោះទៅរកគោលដៅនេះ ត្រូវមានការវាយតម្លៃទូលំទូលាយជាប្រក្រតីនូវសេចក្តីត្រូវការ និងបញ្ហាពិសេសៗ និងទូលំទូលាយរបស់យុវជន និងត្រូវ

រកអោយឃើញអាទិភាពច្បាស់ៗ ។ ក្នុងន័យនេះ ក៏ត្រូវមានការសំរបសំរួលនៅក្នុង ការប្រើធនធានដែលមានដៃររួមមាន មធ្យោបាយជំនួស និងកិច្ចគាំទ្ររបស់សហគមន៍ ដែលសមស្រប ក្នុងការបង្កើតនីតិ វិធីជាក់លាក់ដើម្បីអនុវត្ត និងតាមឃ្លាំមើលកម្មវិធីដែលបានបង្កើតមក ។